

l'altra mirada

Número 22 - novembre 2013

Emili Darder
fundació

ATENEU
PERE MASCARÓ

- 02 Editorial
- 03 Eleccions a Alemanya, un exemple més **Jaume Garau**
- 04 Sentència del TC contra el català **Joan F. Lòpez Casasnovas**
- 05 Ja ens l'han feta **Magdalena Palou**
- 06 MÉS per Palma per sortir del forat negre **Macià Calafat**
- 08 Els perquès d'un despropòsit **Ismael Pelegrí i Pons**
- 09 Una tardor verda a educació **Isabel busquets**
- 10 La lluita dels docents **Guillem Barceló**
- 11 Prebes de cirereta
- 12 Uns pressupostos colonials de l'Estat **Grup d'economia MÉS**
- 13 La manipulació del Pla Hidrològic a les Illes **Alfredo Barón**
- 15 Mercat laboral i ideologia **Rafel Borràs**
- 16 Cambra de Comerç de Mallorca **Josep Mallol**
- 17 El seminari Blanquerna **Tomeu Martí**
- 18 Hi ha un sector agrari ecològic **Nofre Fullana**
- 19 Mar Blava aliança per un mar d'aigües blaves **Sara Pizziato**
- 20 L'entrevista **Fina Santiago Rodríguez**
- 25 #26O SomMÉS **Biel Barceló**
- 26 Avui no és un dia normal **Manel V. Domènech Bestard**
- 27 Gràcies als docents **Antoni Noguera**
- 27 Vaga política? Parlem-ne **Miquel Gallardo i Esgleas**
- 29 Trinxera municipal: Montuïri **Llorenç Carrió**
- 31 Naturalesa, paisatge i l'Horta de València **Miquel Àngel Llauger**
- 32 L'adéu al mestre **Nanda Ramon**

índex

editorial

L'hora de MÉS per Mallorca

Pere Sampol

Alguns comentaristes han volgut llevar importància al fet que l'Assemblea de MÉS fos oberta a tothom, amb l'argument que els partits ho tenien tot controlat. La realitat, però, és que, per primera vegada en la història de Mallorca, una nova organització política obre les portes del seu màxim òrgan de decisió a qualsevol persona: li dóna veu per parlar obertament a l'assemblea, li permet votar el reglament de l'organització i els òrgans directius, i li mostra les seves interioritats sense cap mena de pudor. No sabem com evolucionarà aquesta nova fórmula política, però amb el seu naixement ja ha trencat motllos. S'ha de reconèixer que la fórmula és agosarada. Pensem que, en la primera votació que s'ha produït, en torn del 25% dels votants ja varen ser independents dels dos partits fundadors.

Si el creixement de MÉS és el que preveuen els seus impulsors, en la pròxima assemblea ja es podria donar el cas que el nombre de vots d'independents superàs el dels militants dels partits. Aquest és un dels primers reptes que haurà de superar MÉS: fer compatible la participació de moltes persones -la majoria de les quals mai no ha participat directament en política, amb l'aprovació d'uns programes polítics i electorals que afrontin els problemes reals sense renunciar a la utopia. És això compatible? La trajectòria de MÉS ens ho dirà.

I, tanmateix, necessitam que l'experiment funcioni. Si volem superar la desafecció ciutadana que ha envaït la política, serà amb fórmules polítiques que transcendixin els partits convencionals. Mai no havia caigut tan baixa la valoració de l'activitat política. I mai com ara els ciutadans no havien mostrat tan d'interès per les conseqüències de les decisions polítiques. La participació ciutadana mai no s'havia manifestat amb tanta rotunditat, amb tanta persistència, amb tanta il·lusió. Cada vegada són més els damnificats per les polítiques del PP que se sumen als frustrats per la darrera legislatura de govern del PSOE. Mai no s'havia sentit un clam tan fort contra les conseqüències del sistema bipartidista. Però, es canalitzarà electoralment cap a opcions de canvi polític real o servirà per engrèixar, encara més, les xifres de l'abstenció?, com va passar amb el moviment del 15M.

Aquest és l'altre gran repte de MÉS: generar la il·lusió suficient perquè la gent desencisada de la política participi o confiï en una organització creada per escoltar la gent que tengui coses a dir i per representar-la a les institucions. Rompre el fatídic "tots són iguals", que tantes vegades hem sentit, fins i tot de gent amb qui compartíem manifestacions. Si MÉS ho aconsegueix, el tomb electoral podria ser històric, obrint pas a rupturistes maneres de governar. Les primeres decisions d'un govern amb presència de MÉS ja s'han anunciat: derogació del TIL i retorn de les targetes sanitàries a tothom. Però la gran tasca començarà el dia després, amb l'intent de demostrar que la democràcia és qualque cosa més que votar cada quatre anys.

EQUIP DE REDACCIÓ

Disseny i maquetació

Alexandre Charles Rolland

Consell de Redacció

- Llorenç Carrió Crespí
- Gabriel Pérez Alzina
- Nanda Ramon Tous

- Miquel Rosselló del Rosal
- Maria Salleras Juan
- Pere Sampol Mas

- Lila Thomàs i Andreu
- Josep Valero González

l'ull crític

Eleccions a Alemanya: un exemple més

Jaume Garau

Doctor en Economia

Els resultats de les recents eleccions a Alemanya foren recollits per una gran part de la premsa espanyola amb encapçalaments com: *"Merkel arrasa"* (El País); *"Merkel consigue una victoria histórica"* (El Mundo); o *"Los euroescépticos tienen su hueco en Europa"* (La Vanguardia). En els comicis a Grècia, els diaris parlaven de *"Los partidos pro-euro logran la mayoría"* (El Mundo); *"Los partidos a favor del rescate de la troika ganan en las elecciones"* (El País). Aquest darrer mitjà, també destacava que *"Los neonazis revalidan su éxito electoral"*. Els textos que acompanyaven aquestes notícies reforçaven aquests enunciats: una *"gran victòria"* de Merkel en el primer cas, i el triomf de *"l'estabilitat"* a Grècia. És a dir, que res no havia canviat, amb l'excepció de l'increment de l'extrema dreta o dels euroescèptics.

En canvi, si es fa el senzill exercici de llegir els resultats electorals, no coincideix amb allò que expliquen. En només 10 anys, el canvi del mapa polític en aquests dos països –que la premsa descriu com a totalment antagònics– és espectacular. A Alemanya, el suport electoral als conservadors i liberals (representants pels partits CDU, CSU i FPD) és manté igual (45,9% el 2002; 46,3% el 2013).

En aquesta mateixa dècada, la socialdemocràcia clàssica (SPD) perd força a marxes forçades (del 39 al 26%). Mentrestant, els partits més a l'esquerra i ecologistes (L'Esquerra i Els Verds) incrementen significativament el seu suport (del 12 al 19%).

A Grècia, el canvi encara és més gran. Els conservadors i la socialdemocràcia tradicional han passat de rebre més del 80% del vot (2007) a obtenir poc més del 31% (2012). En el mateix període, la suma de les formacions més progressistes i transformadores (Syriza, Esquerra Democràtica i Comunistes) han vist multiplicat el seu suport (del 13% al 31%). En aquest país, els ultradretans d'Alba Daurada han aconseguit un 7% dels vots, un resultat similar al que aconseguia LAOS, l'antiga opció de dreta dura que ara ha quedat pràcticament engolida per la nova oferta electoral extrema.

Si tornam a llegir la manera com els grans mitjans expliquen els resultats electorals, podem concloure que, o bé que es tracta d'uns mitjans molt mal informats... o que tenen una intenció ben clara a l'hora de "comunicar". Magnificar els resultats dels partits tradicionals –i dissimular la seva pèrdua de suport; proclamar grans pujades de les idees d'extrema dreta i racistes; menysprear els èxits de les forces més a l'esquerra i transformadores... és una clara estratègia dels mitjans de comunicació que són propietat de bancs i constructors. La finalitat d'això és transmetre que no hi ha alternatives al que hem tengut fins ara. I si n'hi ha, són les d'extrema dreta.

Però les eleccions a Alemanya i a Grècia no només són un exemple més de la manca d'independència i mala professionalitat d'alguns mitjans. També són una prova d'un major suport dels ciutadans cap a propostes econòmiques i socials més avançades i innovadores. En els darrers anys, el creixement d'aquestes opcions a Catalunya, a Euskadi i Navarra, al País Valencià, a les Illes Balears... també ha estat més que notable: ni tant sols silenciament aquestes opcions, poden evitar que cada vegada tinguin més força. **F**

Sentència del TC contra el requisit del català: Coherència minoritzadora

Joan F. López Casasnovas

La llei de reforma de la funció pública a les Illes Balears va ser aprovada el juliol de 2012 i el Tribunal Constitucional (TC) en dictamina el recurs d'inconstitucionalitat el 26 de setembre de 2013 en un moment àlgid de la mobilització ciutadana contra les mesures de repressió lingüística del govern Bauzá! Amb una celeritat sorprenent el TC rebutja l'exigència del català als qui vulguin accedir a una plaça de funcionari a les illes Balears.

Val a dir que hi ha una "coherència" en aquesta actuació judicial ni que sigui a partir d'una premissa equivocada i per més que abans no era així (vegeu, per exemple, TC STC46/1991). D'ençà d'uns anys el TC està fent una lectura esbiaixada del concepte de cooficialitat lingüística, com ja es va veure en la sentència sobre l'Estatut de Catalunya de 2006. Segons el govern de Bauzá, l'objectiu de convertir el requisit del coneixement del català en un simple "mèrit" va ser complir amb la sentència del TC 31/2010 de 28 de juny on es diu que, encara que el català sigui la "llengua pròpia" de la comunitat autònoma (en aquell cas de Catalunya), això no vol dir que hagi de ser la "llengua preferent" i recorda que el català comparteix cooficialitat amb el castellà.

Per mi aquesta opinió conté una fal·làcia: amb el requisit lingüístic el català no era "preferent" al castellà, sinó "igual"; eliminant-lo, el que es fa és recuperar la situació dominant del castellà! Recordem-ho. La pretensió dels legisladors catalans va ser equiparar, via estatutària, dins Catalunya i per al català, el precepte constitucional que considera el coneixement del castellà com a un deure de la ciutadania. Així doncs, equitativament i en justa correspondència, els ciutadans d'una comunitat autònoma amb llengua pròpia oficial en el seu territori haurien de tenir no sols el dret d'emprar en tot i per tot aquesta llengua sinó també el deure de conèixer-la, de no poder al·legar-ne ignorància. Açò en estricta igualtat al que manen les lleis espanyoles respecte al castellà com a llengua oficial de l'Estat. En altres paraules, el concepte de cooficialitat no és, en la lectura del TC, simètric.

En referir-se al castellà, els alts magistrats entenen una oficialitat a tots els efectes (per exemple, ningú no qüestiona que qualsevol persona que es presenta a unes oposicions públiques hagi de saber l'espanyol, és un requisit necessari implícit derivat d'una obligació ab initio), però quan es refereixen al català (i, suposadament, també al gallec i a l'èuscar), hi entenen un estatus secundari, si no clarament subordinat. Aquesta és avui la doctrina constitucional, la qual cosa no obvia que hagués pogut ser ben bé una altra: la que en una comunitat amb llengua pròpia diferent de l'estatal donaria un mateix tracte a cadascuna.

El llenguatge delata, tanmateix, la ideologia asimètrica quan es parla del castellà com a llengua "oficial" i del català com a "cooficial" a casa nostra. Escolti, no! Tan cooficial n'és una com l'altra. I és que, altrament, ens situam en un escenari ben diferent, en una doble oficialitat desigual (dues llengües oficials de manera separada i independent l'una de l'altra, ben diferent a la "cooficialitat", dos idiomes inseparables que han de figurar junts a tot arreu), en què l'hegemonia del castellà continua. Recentment ho expressava així Guillem Frontera: "La cohabitació de dues llengües en un mateix espai té un pecat original, la propensió del dominant —és a dir, la que tota la població està obligada a entendre i parlar— a debilitar l'altra, per més que sigui la llengua matriu del territori" (Crida a la crida, ARA, 11.10.13).

Tot plegat, el govern del PP reforça en el català el seu caràcter d'idioma menor, menys important, no utilitzable per a segons quins usos i funcions, a diferència del castellà, idioma important i present en tots els àmbits de la vida pública i que, d'altra banda, tots els catalanoparlants espanyols coneixen. Pura diglòssia. **F**

Ja ens l'han feta!

Magdalena Palou

Consellera de MÉS al Consell de Mallorca

A principis del mes d'octubre de l'any 2013, ens n'hem de recordar, el PP ha autoritzat la importació de residus per incinerar a Son Reus.

Per fer possible aquest desastre mediambiental han fet falta moltes maniobres:

La primera va ser la Llei 13/2012, de 20 de novembre, de mesures urgents per a l'activació econòmica en matèria d'indústria i energia, noves tecnologies, residus, aigües, altres activitats i mesures tributàries. Amb aquesta llei s'han pogut botar "a la torera" (disculpau els antitaurins) la prohibició explícita de cremar a Mallorca residus que no s'haguessin generat a les Illes Balears. Aquesta prohibició imperava des de 1992, quan es va acordar construir la incineradora de Son Reus i figurava a tots els plans directors de residus anteriors a 2012. El PP, del govern, va aprofitar la llei 13/2012 per esborrar aquesta prohibició, ja que una llei impera sobre un pla director.

La segona: al PP del Consell no li va quedar més remei que "acatar" la llei, com si no s'hi poguessin oposar (que ho haurien pogut fer) i van preparar la paperassa per fer possible la importació dels fems.

La tercera: al final han autoritzat la crema de 122.600 tones de fems provinents de Sabadell (20.000tn), Molins de Rei (2.600tn) i Colari, Roma (100.000tn). El problema que hi ha és que la Comissió de medi ambient del Govern Balear NOMÉS autoritza la crema anual de 60.000tn del tipus de fems que ens duen (codi LER 191210), per tant, o hauran de fer l'operació en dos anys i d'aquesta manera no se'n tornarà a parlar fins passat les properes eleccions, o els de TIRME, SA incompliran l'autorització i ja els encalçaran.

És molt fort que:

1r quan es va proposar l'ampliació de la incineradora ja vàrem dir que era exagerada,

2n quan es va executar l'ampliació, amb el pla director de 2006 es va condicionar l'ampliació al tancament de les línies 1 i 2.

3r no sols funcionen les línies 1 i 2 sinó també les 3 i 4 i AMB FEMS DE FORA!! El que ens duu a l'apartat 1r...

Tenim un monstre incinerador que vol cada vegada més i més fems i uns "gestors" que no dubten ni un moment quan han de triar entre "fer rendible" una inversió feta (mal feta, mal justificada, mal ampliada, mal prevista) i tenir cura del medi ambient, idò trien la rendibilitat i "se'n fumen un puro" de la qualitat de l'aire que deixen per la gent de Mallorca i de si cremen més residus encara.

A dia d'avui a Mallorca estam produint 400.000tn/any de residus i com tenim capacitat per cremar-ne 700.000tn/any, la pretensió de TIRME SA és importar la diferència. De moment, la Comissió Balear de Medi Ambient ha posat seny i només ha autoritzat la crema de 60.000tn/any de residus codi LER 191210.

Afegit a tot aquest brou hi ha el tema de la taxa d'incineració. De moment es mantindrà congelada a 131€+ IVA, però és un manteniment molt artificial, que s'aconsegueix a base d'un equilibri inestable entre els ingressos per la venda de l'energia elèctrica que se genera amb la crema del fems importat, una modificació de les condicions del préstec que varen fer en construir les línies 3 i 4, un artifici comptable, en el qual es traslladen els costos de fixes a variables, la hipòtesi que el govern pagui pel tractament dels llots de les depuradores des de 2012 i a preu de fems normal al menys el primer any...

Amb tots aquests factors en equilibri inestable, qualsevol emperò en la matèria farà que exploti aquesta tarifa congelada amb un dèficit tarifari i algú, dels futurs gestors dels residus al Consell de Mallorca, haurà d'acabar per arreglar el que hauran espanyat aquests mal auto-anomenats "bons gestors".

La incineradora actual és un problema que ens va generar a tothom el govern PP-UM a l'època Matas, quan es va decidir ampliar-la. ■■■

La gent del PP-UM no va tenir cap mirament quan des de l'oposició els advertíem que era un projecte desmesurat -ara l'hem de mantenir amb fems que ve de l'estranger- i que suposava una hipoteca per la gent de Mallorca que es veia condemnada a pagar una taxa creixent any darrera any.

Si a Mallorca s'hagués escollit un altre model en la gestió del fems més assenyat podríem replantejar-nos molts temes.

L'operació d'importació de fems per cremar a Mallorca contrasta amb l'exportació de biomassa o de massa forestal que es fa des de les Illes Balears cap a centrals elèctriques italianes. El que s'està fent ara mateix amb la biomassa és el màxim d'allò insostenible

Exportam biomassa a Itàlia, allà la cremem per fer energia elèctrica. Perquè no la cremem aquí? Idò perquè el nostres forns no poden produir gran quantitat d'energia elèctrica si no és amb matèria que tenguí gran poder calorífic, que produeixi molta energia, i això fa que siguin els plàstics els millors aliments pels forns d'aquí.

Tota aquesta bogeria podria ser diferent si s'hagues triat amb més seny el model de tractament de residus. Si haguéssim construït forns que poguessin cremar biomassa per fer energia elèctrica, com a Itàlia, no caldria exportar-la, i sobretot, no hauríem de cremar el fems importat, el plàstic importat, ja que en mes d'un 50% importam plàstics.

Cremant plàstic els forns de Son Reus produeixen molta més energia elèctrica que cremant biomassa i la reducció de la tarifa està condicionada a què es pugui vendre molta energia elèctrica i al preu que té ara. Si el govern central torna a baixar aquest preu (administrativament es considera que l'energia que es produeix amb el fems és renovable en un 50%), l'operació d'importació de fems no serà suficient per frenar la taxa d'incineració.

Però la importació de fems NO és una NECESSITAT. Al cap i a la fi, el fems que ve de fora NOMÉS redueix en 13.6€/tn la tarifa d'incineració. I llavors? Perquè s'ha fet?

Idò la resposta és que l'interès de TIRME SA en dur fems de fora és tan gran que s'han vingut a fer totes les altres operacions que, de moment congelen la tarifa. Segons el Pla director sectorial, per a 2014 hauríem de pagar 152€/tn, segons la proposta de TIRME SA hauria de ser 184€ i finalment, amb la importació i els malabars financers queda "congelada" a 131€/tn+ IVA.

Sembla una maniobra mercantil de TIRME SA i el PP els ha fet la farina blana. **F**

MÉS per Palma, per sortir del forat negre

Macià Calafat

Els inicis d'un nou projecte polític sempre són complicats. Encara més en uns moments com els actuals, de crisi econòmica i social i de desprestigi de la política. La ciutadania està indignada i, cada vegada més, mobilitzada contra els abusos del poder. En aquest context va tenir lloc, el passat dissabte, 19 d'octubre, al Teatre Mar i Terra, l'acte de presentació pública de MÉS per Palma. L'esdeveniment tenia com a objectiu encalenticar motors de cara a l'Assemblea de constitució de MÉS per Mallorca -que havia de tenir lloc una setmana després- i presentar, a uns militants i simpatitzants de la coalició àvids de respostes, els fonaments ideològics del nou projecte.

Però abans tocava el lliurament dels II Premis *Sinofós*, que la coalició concedeix a aquells col·lectius i entitats que hagin destacat per la seva tasca per construir una ciutat millor. La periodista Glòria Franquet i el regidor Toni Noguera -que va saludar especialment els docents en vaga, els representants de la PAH i els treballadors de la Simfònica, varen ser els encarregats de conduir la cerimònia. Diferents membres de la coalició varen lliurar els guardons: el premi a la **Palma MÉS activa** a la Plataforma Crida -l'auditori, ple de camisetes verdes, es va emocionar amb la seva defensa de l'educació pública, el **Palma MÉS inclusiva** a Metges del Món -que va reivindicar una sanitat pública per a tothom, vengués d'on vengués, el **Palma MÉS participativa** a l'Associació de Veïnats de Canamunt -amb petita estirada d'orelles als partits polítics inclosa, sempre des de la complicitat, i el **Palma MÉS sostenible**, que va anar al GOB -amb un agraïment a totes les persones i col·lectius que fan feina des de la base.

El nou premi **Palma MÉS indignada**, adreçat a les persones, entitats i col·lectius que han empitjorat la qualitat de vida de la ciutat, fou presentat per Glòria Franquet, que va demostrar les seves dots interpretatives. La presentadora va anar denunciant, indignada, les retallades en educació i sanitat, els desnonaments, les pujades de preu del llum i l'aigua i la baixada de salaris, mentre suposats espectadors li anaven passant un xiulet, una camiseta de Crida, una bata blanca de personal sanitari, una camiseta de la PAH, diverses factures del llum i de l'aigua i, fins i tot, un sobre buit, que representava la nòmina. ■■■

Finalment, el premiat va ser, per majoria, el president del Govern, José Ramón Bauzá, que finalment hi va ser present, en forma d'imatge a mida natural. El guardó, una gran xiulada del públic.

Un ràpid canvi d'escenari va donar pas al moment central de l'acte, quan els representants de MÉS a les institucions varen haver d'explicar, davant els militants i simpatitzants, el procés de creació de la coalició i les seves propostes polítiques. De la mà de la presentadora, Biel Barceló, Fina Santiago, Toni Verger i Marisol Fernández es varen convertir en participants d'una paròdia de concurs televisiu. En primer lloc, tot un clàssic, l'*Un, dos, tres*. Les dues parelles varen haver de contestar, sense entrebancar-se, diverses preguntes. Hi feren la seva aparició el Palau de Congressos, el TIL, els decrets-lleis del Govern, les retallades en serveis socials, la corrupció en el PP o el nom oficial de Palma. En segon lloc, el *Passaparaula*, amb preguntes referides, entre d'altres, al conflicte del TIL i a la política del Govern en general.

Superada aquesta part lúdica, pensada com a un entreteniment, va arribar el torn de la part amb més contingut polític de l'acte, *La pregunta del milió*. Els representants de MÉS varen haver de contestar una sèrie de qüestions punyents sobre el procés de constitució de la coalició, sobre la seva alternativa en el cas que el PP perdi les eleccions, sobre noves maneres de fer política, o sobre la manera d'incorporar a la coalició els ciutadans mobilitzats contra les polítiques d'austeritat. Finalment, la presentadora va fer arribar a tots quatre les preguntes enviades per correu electrònic pels militants i simpatitzants.

N'hi va haver de tots colors: sobre energies renovables i importació de residus, sobre la degradació dels serveis socials, sobre espoli fiscal, sobre política lingüística, sobre la participació de les dones a MÉS, sobre el paper de les dones en política, sobre participació ciutadana, sobre l'Ordenança de Civisme o sobre els pressuposts per al 2014. Per acabar l'acte, Marisol Fernández, que abandona temporalment la política institucional i que serà substituïda com a regidora per Neus Truyol, es va acomiadar dels militants i simpatitzants de MÉS i va agrair el suport dels seus companys de coalició, Toni Verger i Toni Noguera.

La música d'*Amics per sempre*, de *Los Manolos*, va posar el punt de comiat d'una gala que, tot i la seva durada –una hora i mitja– no es va fer gens llarga. Els assistents en varen sortir amb el convenciment que el projecte comença a caminar i animats a participar a l'Assemblea constituent del 26 d'octubre, que era del que es tractava. A partir d'ara, caldrà molta de feina per consolidar un projecte que contreu una gran responsabilitat: aconseguir un canvi de govern i de polítiques a les eleccions autonòmiques i municipals de 2015, amb unes europees per mig que també seran importants.

Del seu èxit depèn que les Illes Balears continuïn caient pel forat negre a què ens han dut els actuals governs del PP, els més reaccionaris de la nostra història, o que trobin una llum d'esperança per a la construcció d'una societat més justa, més lliure i més sostenible **F**

el poble té la veu

Els perquè d'un despropòsit

Ismael Pelegrí i Pons

IES Joan Ramis - Maó

Aquest és un text escrit amb el cor. M'hauria agradat deixar passar un temps prudencial per passar el sedàs de la raó i ordenar la voràgine en què hem viscut els docents de l'IES Joan Ramis darrerament. Però som encara al bell mig de la tempesta i no sembla que la situació doni la treva necessària per a la reflexió freda i calculada.

Podria fer-ho curt i dir: “he vist coses que vosaltres els humans no us creuríeu mai de la vida”. Els mots es poden escoltar a *Blade Runner*. La cita no és casual, perquè el moment que vivim és marcià. Perquè mai abans no havia tingut la sensació de començar el curs amb el cansament del maig, ara que és més necessària que mai la força per seguir resistint. Perquè mai, tampoc, no m'hauria imaginat que calgués tornar a les formes de la resistència antifranquista i que acabaria cantant “L'estaca” d'en Llach. Mai, tampoc, no hauria cregut que un govern jugués a incendiar la comunitat educativa, amb tot el que açò implica. Il·lús, em pensava que hi havia una retxa vermella que ningú no gosaria passar. Ara sé que la meva capacitat de sorpresa no té límits.

És ver que açò ja ve d'enrere, que fa uns anys que les retallades afecten de ple el món de l'educació pública, que amb manco professors hem hagut d'atendre més alumnes, sense poder-los oferir el suport i l'atenció personalitzada necessària. I, amb l'excusa del fracàs escolar que se'n deriva, la Conselleria ha iniciat una reforma ideològica del sistema educatiu amb una cortina de fum anomenada TIL, gràcies a la qual els nostres alumnes no només no aprendran anglès, ni les matèries altres que es facin en aquesta llengua, sinó que ens trobarem amb una reculada del català en el sistema educatiu.

Alguna cosa deu passar amb el TIL, perquè encara esperam que algun expert en la matèria el justifiqui; perquè només n'han cantat les virtuts alguns –pocs– polítics incendiàries que no han trobat cap argument més que l'insult gratuït amb el qual es desacrediten ells mateixos.

Perquè tres directors, que s'han limitat a acatar escrupolosament la llei, han estat injustament sancionats. És ver que han tornat a fer de mestres, però a canvi d'allargar-los la sanció i, pitjor, sense poder recuperar tot el mal moral que els han fet.

Aquest va ser el punt d'inflexió, el moment en què, després de tantes agressions, molts van acabar obrint els ulls, i en què vam fer nostres els mots de Vicent Andrés Estellés: “Algun dia no podrem més i aleshores ho podrem tot”.

Perquè no hi ha una educació efectiva sense el consens de la comunitat educativa. Perquè l'educació pública no pot ser mai l'escenari d'experiments sense fonamentació pedagògica o un camp de depuració ideològica. Perquè el TIL és l'avantsala de la LOMQE, una llei que es carregarà el sistema públic d'educació, és a dir, l'escola de tots i per a tots. Perquè no hi pot haver educació de qualitat sense recursos humans i materials al darrere, i aquests recursos hi són per fer concerts, per exemple, amb escoles privades que en ple segle XXI separen els fillets per sexes a les aules.

Per tot açò, i sobretot per na Marga, en Jaume i en Rafel, tots, al Ramis, vam fer vaga els tres primers dies lectius de curs, i tots vol dir també aquells que mai abans no s'havien mobilitzat al centre. I molts vam secundar la vaga indefinida durant tres intenses setmanes, aprenent radicalment la praxi democràtica assembleària. I, finalment, vam sortir al carrer en la manifestació més gran vista a l'illa, a les Illes.

Aquesta, però, és una cursa de fons que no s'acabarà fins que es restablesqui el seny, però pel camí es perdran coses bàsiques que costarà anys de restablir. La Conselleria ha jugat la carta de la divisió i, malgrat cohesionar com mai no s'havia vist la comunitat educativa, també ha generat ruptures enormes entre aquells, pocs, que no s'han sumat al consens i que han radicalitzat les seves posicions. Mai no s'havia vist, per exemple, un ambient tan enrarit a la sala de professors dels centres. Aquest és un luxe que no ens podem permetre. I un govern que ho fomenta, encara manco.

Cansats però amb la dignitat de part nostra, no ens queda altre remei que no defallir, perquè ens hi jugam massa, perquè som el clam d'una majoria gens silenciosa.

Açò i, com va dir n'Àngel Mifsud, poeta i professor que fou del Ramis, “perquè no ho aconseguiran”. **F**

Una tardor verda a educació

Isabel Busquets

Responsable de la sectorial d'educació de MÉS per Mallorca

Aquest curs escolar, sens dubte, no ha començat d'una manera normal. De fet, m'atreviria a dir que aquesta tardor no ha estat una tardor normal. Ans al contrari, ha estat una "primavera" VERDA i plena d'energia, lluita, compromís i d'esperança que ens ha fet descobrir que unes altres Illes són possibles.

Durant l'estiu, l'Assemblea de Docents va treballar de valent perquè al setembre tot estigués a punt perquè la vaga indefinida es pogués desenvolupar amb èxit. La seva convicció, voluntat, organització, compromís varen estirar sectors del col·lectiu que en un principi no estaven gaire per aquella iniciativa.

També cal dir que, tot i que l'ambient anava agafant temperatura a mesura que passaven els primers dies de setembre, la "cacicada" d'aprovar un Decret llei per tal d'imposar el TIL, que no aprovaven ni els jutges, va ser l'espurna que va encendre el fogueró.

I llavors tot va ser un desfer calça. Cadascun dels 9 motius que presentava l'Assemblea per seguir la vaga ja eren per si sols importants per fer-la. Ara bé, el cop de decret es va convertir en el motiu principal: la raó de ser de la vaga era la dignitat dels docents, de la comunitat educativa, front a la dictadura d'una majoria absoluta mal entesa.

Durant la primera setmana, els esdeveniments es varen succeir de manera trepidant i el seguiment de la vaga va tenir uns valors històrics, amb gairebé un 70% de mitjana (amb alta participació en els centres concertats). Les manifestacions eren moments de catarsi col·lectiva, amb molts de moments d'eufòria i emoció.

El seguiment informatiu de la vaga va omplir pàgines i pàgines de diaris i minuts de ràdios i televisions (amb la vergonyosa mancança d'IB3). El seguiment informatiu va traspasar fronteres i la lluita dels docents va ser notícia en els mitjans estatals.

L'èxit de la convocatòria va ser el suport de la comunitat educativa al complet; i molt en especial la lluita incansable de pares i mares.

També va ser un moment de màxima tensió festiva l'arribada de la marea verda a la universitat, a la seu del coneixement. El suport dels agents socials, amb tota l'extensió de la paraula, donava energia per seguir lluitant.

Ara, com més unida estava la comunitat educativa. Més distant es mantenia el govern: es mantenia immòbil en la seva posició. Va ser capaç d'estar 8 dies a convocar la mesa de negociació i alguns dels seus dirigents o parlamentaris amenaçaven fins i tot amb llistes negres, tant del professorat com de l'alumnat.

En aquests moments, la qüestió està en aturada tècnica. El govern no negocia i manté la postura que manifestà el 27 de setembre. Ni una passa més. Aquesta postura és per cremar i dividir els representants dels docents, que no defalleixen i vesteixen d'imaginació unes reivindicacions justes i necessàries.

Però, el fet que no podem obviar és que les Illes no han tornat ser les mateixes després que a la manifestació del 29-S sortissin al carrer 100.000 persones per demostrar que aquesta no era la manera de tractar l'educació, el bé més preuat en una societat avançada.

El govern ha aconseguit el que semblava inimaginable: posar en relleu valors com assemblea, col·lectivitat, diàleg, participació, lluita, educació, cultura... Vaja, aquells valors que treballam des de MÉS.

Els valors de la POLÍTICA amb el sentit més bell de la paraula, que també el té. **F**

La lluita dels docents. La confiança dipositada en l'horitzontalitat

Guillem Barceló

Membre del Comitè de Vaga de
l'Assemblea de Docents

“A les assemblees de centre tenim la impressió que la nostra veu es pot transformar en fets, que tenim veu en les decisions que es prenen”.

Aquesta és una de les moltes frases que hem escoltat els membres del comitè de vaga de l'Assemblea de Docents per part dels nostres companys i companyes dels diferents centres. I aquí possiblement hi trobam una de les claus del moviment que s'ha generat dins el col·lectiu docent.

Retallades, protestes, atacs contra un col·lectiu docent al qual s'ha acusat d'estar polititzat i de polititzar les aules, són elements que s'han repetit en els darrers anys a recer de la crisi econòmica, i molt especialment des de que governa José Ramón Bauzá. Dins aquest context hi ha qüestions que cal tenir present a l'hora d'analitzar la situació de lluita educativa que hem viscut en els darrers mesos.

Els docents, com bona part de la societat, hem estat espectadors de “luxe” d'aquestes polítiques agressives que, en tant que no només afectaven a la nostra qualitat laboral (retallades), sinó també a la nostra dignitat com a professionals (menyspreu, amenaces...), contribuïren a crear un clima enrarit en els centres educatius. Desorientació, esgotament, desencís, negativitat, antisindicalisme, menfotisme, eren el pa de cada dia a les sales de professorat.

En aquest procés, també assistirem a l'esgotament de la via negociadora, eina bàsica utilitzada pels sindicats en els darrers vint anys. Aquests, instal·lats dins una dinàmica de despatx i d'alliberats sindicals de llarga durada, tampoc no tenien la capacitat de reacció que la situació demandava. Meses sectorials transformades en meses informatives, mals menors que s'havien de vendre com a conquestes davant la impossibilitat d'aconseguir res més, retallada dràstica d'alliberats sindicals que debilita encara més la seva estructura, han envoltat el dia a dia sindical dels darrers temps.

Com a tercer element, dins aquest context, cal destacar el naixement de la Plataforma Crida, que a banda de dotar de color i simbolisme l'actual lluita, tengué en el seu moment un paper cabdal a l'hora de posar sobre la taula dos elements importants com foren l'horitzontalitat i la transversalitat. Arran del sorgiment de Crida fou que començaren a néixer en molts de centres les assemblees de docents de centre -a vegades de comunitat educativa- que durant bona part dels cursos 2011-2012 i 2012-2013 estaran actives.

Les protestes contra les retallades i la nefasta política educativa dels darrers dos anys, carregades de simbolisme i contingut, tengueren efectes positius i negatius. Un dels efectes positius fou el contacte entre famílies i docents: tancades amb assemblees informatives, cacerolades, manifestacions, concentracions, contribuïren al reconeixement mutu i a la visualització del problema. Però també cal dir que esgotaren psicològicament els docents davant la constatació que les protestes simbòliques -incloses les vagues d'un dia- no immutaven el més mínim el govern.

I és aquí quan l'Assemblea de Docents, que en inici era una assemblea de caire bàsicament informatiu que convocaven els sindicats amb representació a la Junta de Personal Docent no Universitari, comença a prendre vida pròpia. És en el moment què els docents que hi assisteixen com espectadors -molts d'ells com a representants d'assemblees de centre-, comencen a voler prendre decisions i traspasar la línia de la protesta simbòlica per anar cap a una lluita més radical. Aquesta fou la clau: en base a una idea que aglutinava -la vaga indefinida-, la feina estava en atreure les assemblees de centre ja existents i crear-ne on no n'hi havia per a que hi diguessin la seva.

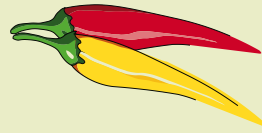
Estava clar que calia fer feina tot l'estiu per a que la voluntat de lluita dels docents es transformàs en una realitat. Ens disposàvem a emprendre el camí de la representació directa com a treballadors, un camí ple d'entrebancs legals i psicològics, en un sistema politico-social dissenyat en base a la institucionalització de tot.

Durant aquest procés se'ns ha dit que la nostra lluita era del segle passat, que la caixa de resistència era un concepte anacrònic, que estàvem mancats de representativitat perquè no havíem passat unes eleccions. I pot ser aquí hi hagi una de les claus.

Plantejar la lluita, les accions, sense la hipoteca de tenir una representativitat que haver de defensar, ni una cadira que haver de conservar en unes urnes. I això només es pot fer si es planteja des de la base. La capacitat mobilitzadora de l'Assemblea de Docents s'ha basat en construir des de l'horitzontalitat i no des de la verticalitat. La resta és història coneguda. Un missatge clar i argumentat que ha comptat amb la sort de trobar-se conjunturalment amb una sèrie de factors que n'han amplificat els seus efectes.

El que s'està aconseguint, tot i l'estancament de les negociacions, només podrà ser valorat amb el temps. Els docents, com a treballadors, ja hem mostrat sota quins paràmetres ens sentim més còmodes i representats. Les organitzacions polítiques i sindicals n'haurien de prendre nota per no quedar fora de joc i haver d'anar a remolc cada vegada que la societat desperta reclamant més participació. **F**

prebes de cirereta

Per què aquests dies es fa més necessari que mai recordar que hi ha guardes forestals intel·ligents que estimen la nostra Illa i la nostra gent?

Per què no proposen el Vice-President del Govern pel Nobel de Matemàtiques després de la lliçó que va donar amb motiu de la mifestació del 29S?

Per què fins i tot el Conseller d'Economia ha de reconèixer que hi ha ministres que no saben que les Illes Balears són Espanya?

Per què a la premsa conservadora era tan important l'obediència i la unitat fins que va arribar el Papa Francesc i, en canvi ara destaca les bondats de la diversitat?

Per què, en aquests moments de tant desprestigi del Govern, aquest s'atraca a les institucions d'Església per aprofitar-se'n de la bona imatge (Càritas, Projecte Home, etc.)?

Per què el Fiscal General de l'Estat ens vol fer creure que la infanta és beneïta?

Per què la Vice-Presidenta del Govern central té tan ben (o mal) comptats els aturats que defrauden i no veu els qui seuen a prop d'ella?

Per què la cabra de La Legión no duia la bandera de les Balears essent que el Gobierno del Estado li ha posat el banyam dels pressuposts?

Per què ens diuen que no són polítiques les beatificacions de Tarragona i el cardenal fa seves les paraules d'un polític mentre els polítics presideixen la celebració?

Per què el senyor Torres Dulce ha d'explicar que no dóna un tracte de favor a la infanta?

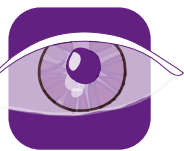
Per què l'Ajuntament de Palma, que vol afavorir els ciutadans "cuetes", no comença destapant els tripijocs dels seus companys de partit?

Per què les nostres autoritats sancionen les manifestacions exteriors de pobresa i marginació i no sancionen les escandaloses ostentacions de luxe i malbaratament?

Per què tenen la barra de declarar l'Any de Ramon Llull mentre s'estan carregant la cultura i l'esperit d'aquest mallorquí, fill de catalans?

Per què no converteixen el metro en un parc aquàtic i l'inaugura l'ínclita Mabel Cabrer dins una gòndola?

què està passant?

Uns Pressupostos colonials de l'Estat

Grup d'Economia de MÉS

L'escàndol, si es pot parlar d'escàndol en una societat que gairebé ja ha esgotat la capacitat d'escandalitzar-se, ha esclatat quan s'han coneguts les inversions previstes en el Pressuposts Generals de l'Estat per a les Illes Balears. Com quasi sempre hem quedat a la cua de totes les comunitats, amb 66 euros per habitant, enfront dels 268 euros de mitjana.

La solemne galtada que el Govern central ha pegat als seus coreligionaris del PP Balear, que hem rebut tots els ciutadans de les Illes, és d'unes dimensions que, fins i tot, el conseller d'Hisenda del Govern de les Illes Balears va declarar: *Algún ministro no se ha dado cuenta de que Baleares es España*. Sense voler, el conseller ha posat el dit dins la nafra, perquè aquesta és la clau de la marginació històrica que les Illes han patit de l'Estat.

Tots els ministres del Govern d'Espanya, els d'ara i els del passat, tenen ben clar que **les Illes Balears no són Espanya**, per a ells les Illes Balears són d'Espanya. Ser Espanya implicaria participar en les decisions que afecten el conjunt de ciutadans. Ser Espanya implicaria rebre un tracte igualitari en el repartiment de la despesa pública. Ser Espanya suposaria ser tractat com a ciutadans de primera en tots els aspectes de la vida, també en els lingüístics i culturals. Mentre que ser d'Espanya suposa rebre un tractament colonial, és a dir, ser tractat com una colònia de la qual se n'extreuen els recursos naturals i fiscals per beneficiar la metròpoli, a més de ser tractats com a ciutadans de segona amb una cultura subordinada a la cultura oficial de l'Estat.

Però, el més greu és que els representants del Partit Popular de les Illes també tenen el mateix sentiment de subordinació colonial: no se senten ciutadans, sinó súbdits.

Per això, no gosen plantar cara a les injustícies històriques que han flagel·lat el seu poble i, en lloc de defensar els ciutadans que els han votat, justifiquen qui els maltracta. Ni tan sols mostren una petita espurna de rebel·lió quan el Govern de l'Estat incompleix l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, una llei orgànica aprovada pel Parlament de les Illes Balears i per les Corts Generals, que es podria considerar la nostra Constitució.

La Disposició Transitòria Novena de l'Estatut estableix, taxativament, que, com a mínim durant set anys des de l'aprovació de l'Estatut, és a dir fins el 2014, les Illes Balears han de rebre les inversions equivalents a la mitjana estatal. Així de clar. La resposta de *no hay dinero* que ha donat el ministre d'Hisenda no serveix, ja que no es tracta d'incrementar els pressuposts totals, sinó de redistribuir-los d'acord amb el que estableixen les lleis vigents.

Sobretot quan algunes de les comunitats que gaudeixen de les inversions que corresponen a Balears ja disposen d'un nivell de riquesa superior al nostre. Ni tan sols des de la tan gastada apel·lació a la solidaritat interterritorial s'aguanten els pressuposts estatals. Uns pressuposts que només responen a un criteri: tractament colonial. Alguns ciutadans de Balears ja n'hem pres nota, ara només ens cal despertar la majoria. **F**

La manipulació sobre el Pla Hidrològic de les Illes Balears*

1a part

*article publicat al blog de l'autor i traduït al català, amb l'autorització d'aquest.

Alfredo Barón

Hidrogeòleg

Des del pas del PHIB pel Consell Balear de l'Aigua -CBA, s'han succeït una sèrie de notes del gabinet de premsa, declaracions del conseller Gabriel Company i finalment, l'entrevista amb el director general de Recursos Hídrics, Salvador Padrosa, publicada al suplement l'Almudaina del *Diario de Mallorca* del 28 del juliol i també el 28 d'agost en el mateix diari, que constitueixen una absoluta manipulació i desinformació sobre la realitat del Pla Hidrològic de les Illes Balears.

Es diu que la pitjor mentida és una veritat a mitges o una veritat manipulada. Podríem dir que les declaracions del director general de Recursos hídrics, Salvador Padrosa, són un cúmul de manipulacions i mitges veritats. Però atès que segueix el guió marcat pel Conseller Sr. Company en anteriors declaracions, ja que el director general no té autonomia política per fer-ho tot sol, analitzarem les manipulacions i mitges veritats del conseller Company.

Donades les dificultats de poder respondre en els mateixos mitjans de comunicació, faig a continuació uns comentaris perquè poc a poc, els ciutadans puguin conèixer la realitat.

Sobre el consens en l'aprovació del PHIB

Es consideren satisfets pel gran consens obtingut: 33 vots a favor i un en contra. L'anterior Pla va tenir una abstenció, per part del GOB, i dos vots en contra que van ser dels representants del Col·legi d'Enginyers i de Mines -que actuen com a directors facultatius, i de l'Associació de sondistes. Al Consell Balear de l'Aigua del febrer del 2011 ASAJA va votar a favor. Però a més en el CBA del 29 de juliol no participà com a vocal cap tècnic del Servei d'Estudis i Planificació. Els dos vocals, nomenats per quatre anys pel Sr. Company, van ser cessats en el mes anterior a la reunió del CBA. Així s'evitava la més que probable oposició d'aquests tècnics a una des-regulació escandalosa i a algunes aberracions tècniques. Així aconseguí el consens el Sr. Company.

Sobre l'afirmació que és un Pla més proteccionista

Quan llegeixo aquestes declaracions em vénen a la ment dues paraules: cinisme i desvergonyiment polític. En primer lloc, és una manipulació comparar la proposta del Pla Hidrològic actual amb el pla del 2001 quan encara no s'havia traslladat la Directiva 2000/60/CE, directiva marc de l'aigua, a la legislació espanyola. El PH que va exposar de nou a informació pública el Sr. Company va ser l'aprovat inicialment pel Consell de Govern al febrer del 2011 i va ser informat favorablement pel Consell Nacional de l'Aigua, al març del mateix any. Per tant, és amb aquest amb el qual cal comparar les modificacions produïdes.

En segon lloc s'amaga de forma vergonyant el següent: l'article 22.1 de la llei 10/2003 establia l'obligatorietat d'autorització per captacions per a volums menors de 7.000m³/any.

El decret 108/2005 de 21 d'octubre prohibia tota nova captació a la franja d'un quilòmetre des de la línia de costa, a l'illa de Mallorca, i de 500 metres a Menorca i Eivissa. Per captar aigua amb contingut salí equivalent al de l'aigua de la mar, s'establia una distància màxima, des de la línia de costa, de cent metres. Es prohibia també les noves captacions en el perímetre de restriccions màximes de 250 metres, de les captacions per a proveïment. I en el seu article 9è deia: "la Direcció General de Recursos Hídrics ha d'establir els mitjans d'inspecció necessaris, per controlar el degut compliment de les condicions tècniques establertes en el present decret."

Aquest també establia que "les noves autoritzacions d'explotació d'aigües subterrànies a les Illes Balears només es podran concedir per a cabals instantanis màxims de 0,5l/seg i volums màxims de 200m³/any per a habitatges aïllats en sòl rústic que disposin de cèdula d'habitabilitat o acreditin una antiguitat superior a l'1 de març de 1987, a través del corresponent certificat municipal o disposin de llicència municipal d'obra en execució..."

El citat Decret establia també les normes tècniques d'execució de sondejos -canonades, centradors, cimentació i altres. El Pla aprovat inicialment el 2011 recollia aquestes disposicions.

La llei 7/2012 de 13 de juny de Mesures urgents per a l'ordenació urbanística sostenible, anomenada llei Company, va derogar de forma subreptícia aquestes disposicions. En qualsevol país civilitzat l'advocacia de l'Estat hagués presentat d'ofici un recurs d'inconstitucionalitat. ■■■

Convé recordar que la llei Company deroga el Decret 108/2005 només pel que fa a les captacions de menys de 7.000 m³/any i que el Decret 53/2012 de 6 de juliol, sobre vigilància sanitària de les aigües de consum humà a les Illes Balears, estableix per als pous amb aquest ús que “per tal de protegir el domini públic hidràulic de qualsevol tipus de contaminació, l'execució dels sondejos s'ha d'ajustar a les condicions tècniques mínimes que estableix el Decret 108/2005...”

Per tant, la nova proposta incompleix la pròpia legislació autonòmica o pretén, de forma encoberta, derogar aquesta legislació sense citar-la. Amb l'anterior, es deixa absolutament en mans de directors facultatius i sondistes els criteris de protecció del domini públic hidràulic en l'execució de sondejos. La revisió de qualsevol dels, aproximadament, 60.000 expedients de pous existents en els arxius de la Direcció General de Recursos Hídrics permet valorar la qualitat d'aquests criteris.

Per altra banda, la llei 13/2012 de 20 de novembre, de Mesures urgents per a l'activació econòmica en matèria d'indústria i energia, noves tecnologies, residus, aigües, altres activitats i mesures tributàries, permet l'atorgament de concessions en les unitats hidró-geològiques classificades segons el pla de 2001.

Per tot això i deixant de banda altres mesures desreguladores i de desprotecció del domini públic hidràulic: eliminació dels protocols de descontaminació en gasolineres, descontrol per part de l'Administració Hidràulica a les activitats agrícoles i ramaderes, eliminació de la possibilitat de recuperació d'aiguamolls, disminució de la distància entre captacions, desprotecció de la vegetació a la riba, i un llarg etcètera, només des del major cinisme i el més absolut desvergonyiment polític es pot afirmar que aquest pla és més proteccionista.

El nou text permet un increment d'extraccions, tant en zones costaneres com en masses d'aigua en risc, prorrogables i excepcionals.

Disminueix la protecció del domini hidràulic tant en front de la contaminació puntual com difusa, així com per la desprotecció dels sondejos. Disminueix la protecció de torrents i aiguamolls, l'Administració Hidràulica fa desistiment de les seves obligacions i s'incompleixen diversos aspectes de textos normatius.

En un altre ordre de coses, el director general afirma que en els primers 1.000 metres de la línia de costa l'extracció permesa són 400 m³/any, però en l'article 59, punt 1k es diu que el volum màxim atorgable serà de 500m³/any. O es tracta d'un error o ja es té en compte que, com trauran aigua salobre, hauran de dessalar amb el consegüent volum de rebuig.

D'altra banda, afirma també que l'establiment de la franja de 200 metre des de la costa per a l'extracció d'aigua amb contingut salí equivalent a la del mar, es basa en criteris dels tècnics de la direcció general, basant-se en estudis. Seria del major interès conèixer aquests estudis, així com els seus autors i els seus coneixements en hidrogeologia, perquè es dona la circumstància, possiblement una coincidència, que el límit més pròxim al mar, de la parcel·la on es pretén construir el controvertit hotel de Sa Ràpita es troba a 140 metres de la mar, amb la qual cosa, amb la distància que fixava -100m- el derogat Decret 108/2005 la promoció no podria justificar la captació de recursos alternatius a la pròpia parcel·la. Algú podria arribar a pensar que, més que criteris tècnics, ja des de la promulgació de la llei Company, s'ha tractat d'afavorir als promotors de l'esmentat hotel.

El conseller Company ha consumat una estratègia de desregulació i desprotecció del domini públic hidràulic, que únicament afavoreix, potser sense adonar-se'n els interessos de l'agronegoci, del lobby de directors facultatius i sondistes i almenys en alguns casos, interessos urbanístics concrets. La següent fase d'aquesta estratègia és disminuir les xarxes de control sobre les aigües subterrànies -sobre les superficials no es va cap seguiment des de que va arribar el Sr. Company, i l'abandonament del manteniment de les mateixes. Menys control vol dir més llibertat d'actuació, encara que això perjudiqui al domini públic hidràulic. **F**

Mercat laboral i ideologia

Rafael Borràs Ensenyat

Membre de l'Ateneu Pere Mascaró

La publicació de les dades de l'enquesta de Població Activa –EPA- del tercer trimestre de 2013 ha coincidit amb la campanya del PP per vendre la irreal idea que estem superant la crisi i que, per tant, anam pel bon camí. Pot ser en els pròxims mesos, per unes dècimes de PIB, ens situem fora de la recessió tècnica. Però, una vegada fora de la recessió econòmica, revifarà l'ocupació digna? Minvarà el tsunami de la pobresa? Es frenarà la decadència de les classes mitjanes? Es detindrà l'agreujament de les desigualtats? Circularà el crèdit per a les famílies, les petites i micro empreses i l'economia social? Acabarà el desmuntatge de l'Estat del benestar? Aquesta és la qüestió. Una cosa és sortir tècnicament de la recessió macroeconòmica i una altra és que puguem albirar una sortida a la crisi social

Això el PP ho sap. Pot ser necessiti fer màrqueting per contrarestar el desgast electoral que li provoquen els casos de corrupció (Bárceñas i altres màfia) o les grans mobilitzacions de resistència a les polítiques de *turbo-austeritat* i de retallada de la democràcia -marea verda, a tall d'exemple. Sigui com sigui, no cal descartar que més prest que tard tornem viure un *déjà vu* d'aquell "España va bien" d'Aznar, i el Govern de Bauzá posi en marxa un "*Balears va mejor*". En qualsevol cas, i, més enllà de campanyes de màrqueting, que els portaveus del Govern i del PP comentin les dades de l'EPA dels mesos centrals de l'estiu amb una alegria gairebé desbordant, i afirmant que anam pel bon camí, és pura ideologia.

Perquè, què diuen les dades? Que durant l'estiu d'una de les millors temporades turístiques en arribades de visitants l'estimació d'atur és de 105.600 persones. Això és allò rellevant, i no que, com és habitual en la nostra dinàmica estacional, hi hagi un 19,23% manco població aturada que el trimestre anterior (-25.000 persones) i un -13,87% (17.000 persones) menys que el mateix trimestre de l'any passat. Si les estimacions interanuals d'atur baixen és per la baixada de la població activa -les persones en edat de treballar o en disposició de fer-ho. Aquesta població baixa perquè hi ha un fort moviment de sortida del mercat laboral legal de persones estrangeres i d'espanyoles novingudes d'altres comunitats autònomes que tornen als seus llocs d'origen.

Aquest estiu de forta recuperació de beneficis de les corporacions empresarials hoteleres, la creació d'ocupació ha estat anecdòtica. Perquè? Idò en el darrer any la població inactiva puja un 7,5%, mentre l'activa baixa un 1,4%; però aquests inactius nous no són, ni prou fer-s'hi, jubilats, són joves i antics actius desanimats. I si, a més a més, resulta que en aquest trimestre hi ha una baixada de 9.000 persones actives que no es pot atribuir a variacions demogràfiques sinó a motius d'immigració del mercat laboral legal, l'augment de 8.000 persones ocupades és un indicatiu d'una creació d'ocupació tan minsa que, com deia més amunt, és gairebé anecdòtica. La realitat és doncs que, en termes homogenis de població ocupada a jornada completa, l'ocupació durant l'estiu de 2013 hauria baixat en relació al tercer trimestre de l'any passat. Això és extraordinàriament rellevant perquè s'ha de recordar que en els mesos de juliol, agost i setembre de l'any passat la taxa d'atur arribà a ser la més elevada de la història de Balears amb un 19,47% ,la d'enguany és del 17,02%.

Mentre, la reforma laboral de Rajoy va assolint els seus objectius: el percentatge de persones assalariades amb contractes temporals és del 29,2%; els ocupats a mitja jornada estan per damunt del 13% del total; i els treballadors/es per compte propi (dels quals la majoria són autònoms obligats i precaris) arriben al 18,6% del total. Les polítiques d'austeritat neoliberal també progressen adequadament: l'atur de llarga durada afecta a 59.900 persones (25.600 de més d'un any i 34.300 de més de dos anys); en ple estiu hi ha 26.500 llars illenques amb tots els seus membres actius en atur i cada cop hi ha manco persones aturades amb prestacions.

Deixau-me anotar algunes informacions sobre aquest darrer tema de la cobertura de prestacions de la població aturada de la qual, curiosament, se'n parla molt poc: l'EPA estima que a Balears en els mesos de juliol, agost i setembre 77.717 persones aturades no han tingut cap prestació de desocupació. La taxa de protecció arribà tot just al 26,4%, dos punts manco que l'any passat.

Tot plegat corrobora que els portaveus del PP que diuen que anam pel bon camí ho diuen cínicament i per pura ideologia: "*L'Estat neoliberal és neodarwinista, en tant que reverència la competitivitat i enalteix una responsabilitat individual sense restriccions, al mateix temps que denigra qualsevol impuls que pogués destorbar a les forces del mercat*", escriu, amb molt d'encert, Guy Standing en el seu darrer i molt recomanable llibre titulat "El Precariat. Una nova classe social". **F**

Cambra de comerç de Mallorca: un nou president, amb el repte de gestionar el futur de l'entitat

Josep Mallo

Economista i assessor empresarial

Les Cambres de Comerç, Indústria i Navegació, tenen els seus orígens a finals del segle XIX, es van instaurar com eines per aconseguir beneficis per el desenvolupament i la protecció dels interessos generals i l'impuls de l'activitat econòmica del territori. Per això, la definició que més s'ajusta a la seva labor: *“són corporacions de dret públic configurades com òrgans consultius i de col·laboració amb les Administracions Públiques, sense contravenir els interessos privats que poden perseguir”*.

Però abans d'analitzar el present i el futur de la Cambra de Mallorca, fem una mica d'història. L'any 1911 va ser per Reial Decret, que es va establir l'adscripció forçosa de totes les empreses a les Cambres i la obligatorietat de pagament de les seves quotes. No és fins el 1993 quan s'adapta el seu marc jurídic, a la realitat econòmica i territorial i en concret la Cambra en el nostre territori és de Mallorca, Eivissa i Formentera.

Però és a finals de l'any 2010, quan el Govern Espanyol de Rodríguez Zapatero, dona peu a un Reial Decret-Llei, on un dels aspectes més demandats per uns i qüestionats per d'altres, veu la llum, i és que es permet l'adscripció voluntària dels seus membres, i per tant, la no obligatorietat, si no vols, de satisfer la quota cameral.

Però abans, d'aquest any la Cambra ja havia sofert un procés de ruptura, donat que es va fixar el seu territori, tant sols a l'illa de Mallorca, i el territori eivissenc i formenterenc van crear la seva pròpia Cambra. Aquest fet, ja es va produir essent president de l'entitat en Joan Gual de Torrella, tant el de disgregació com el de la voluntarietat de la quota cameral.

Fa poc més d'un mes, el fins ara president de l'entitat, Joan Gual de Torrella, ens deixava sorpresos a la majoria, que no seguim el dia a dia, de la seva dimissió adduint motius personals i necessitat de dedicar-se als seus negocis, negocis que per cert, l'havien empès a ser president, substituint a Miquel Lladó.

No sense abans dur a terme una “creuada” contra el Govern Balear, i en concret amb el Conseller de Turisme, per la seva llei turística que tant sols beneficia als hotelers en contra dels altres sectors empresarials turístics, i una prova d'això es la pretesa il·legalització dels habitatges turístics.

De tots és sabut, l'enfrontament que en el seu dia es va viure al Ple d'aquesta entitat entre els representants dels sectors hotelers i la resta, que va donar peu a la marxa d'aquests primers de la Cambra, i que en aquest darrer fet puntual que la Cambra va defensar es va constatar aquest distanciament.

Però, si la seva dimissió va venir per sorpresa, a la majoria, no és més cert que a partir d'ara, s'obri una nova etapa i amb un gran repte pel futur de la institució. Una nova etapa, que de moment la dirigirà el nou president, en José Luis Roses, propietari de Franja Roja, i que es veurà obligat a establir nexes d'unió amb el sector hotelier i establir els fulls de ruta que la institució ha de realitzar, per què els empresaris col·laborin econòmicament en el manteniment de la mateixa.

Les Cambres tenen un paper important en l'exportació i en la obertura de nous mercats pels productes mallorquins, d'aquí que molts de sectors empresarials hi han de ser presents, incloent el sector hotelier. Des de que es va anunciar la dimissió d'en Gual, veus crítiques amb la institució han començat una estratègia per en les properes eleccions, -sense previsió concreta, però tothom diu que abans de finalitzar el 2014 (dependrà dels governs estatals i autonòmic) per conquerir el poder, i això és bo, per que diu de la necessitat de la institució com eina directa entre les Administracions Públiques i els interessos empresarials.

El futur de la Cambra, serà apassionant de seguir: com es finançarà, quins empresaris hi voldran formar part (encara que l'adscripció territorial seguirà essent obligatòria, la quota a satisfer serà voluntària, i tothom recorda com van acabar les Cambres de la Propietat Immobiliària), i és lògic pensar que el poder de decisió l'ostentarà qui contribueixi econòmicament; si el sector hotelier seguirà estant enfrontat o hi formarà part, el paper dels altres sectors empresarials més atomitzats, la seva labor cara a l'exterior, els seus programes formatius i altres.

Una institució creada a finals del segle XIX, que als inicis del segle XXI haurà de decidir quin és el seu nou camí a reprendre. **F**

El Seminari Blanquerna reflexionà sobre les alternatives a l'estatu quo de les relacions Balears – Espanya

Tomeu Martí

President Grup Blanquerna

El XXVII Seminari Blanquerna, l'escola de pensament del Grup Blanquerna, es va celebrar el cap de setmana de l'11, 12 i 13 d'octubre a s'Arenal de Llucmajor, per on hi varen passar més d'un centenar de persones. Els assistents a les jornades pogueren gaudir de diverses sessions de debat, entre les quals va destacar la de divendres dia 11, que reuní figures polítiques del Principat de Catalunya de primer nivell com Josep Rull (CiU), Dolors Camats (ICV) o Quim Arrufat (CUP).

Els debats de dissabte es centraren en les Illes Balears i la seva relació amb l'estat espanyol. Els polítics mallorquins tingueren el seu espai, en una sessió titulada "Quin nou Estat necessiten les Illes Balears?", on es debaté sobre el futur nacional de la nostra terra, amb diversos punts de vista, en funció del partit polític. Tots, però, des de PSIB fins Esquerra, coincidiren en la necessitat d'un canvi en la relació entre les Illes Balears i l'Estat espanyol.

També va despertar un gran interès la sessió de diumenge dematí, sobre la situació política de Bèlgica i Escòcia, a càrrec de Marc Gafarot i Xavier Solano, dos experts en processos independentistes internacionals. Solano va assegurar que "és necessari explicar la independència com una eina més per assolir el benestar econòmic".

L'exsenador Pere Sampol va presentar el seu llibre "El fracàs d'Espanya", mentre que Antoni Rico feu el propi amb el seu, "No tots els mals vénen d'Almansa".

La nit de divendres es va fer la preestrena el documental sobre la Via Catalana, completat amb un vídeo sobre la cadena humana que es va organitzar a Palma, en suport a la que omplí el Principat el passat 11 de setembre. El grup musical Taverners, va ser l'encarregat d'oferir un concert pels assistents el dissabte vespre.

El Seminari Blanquerna concloué diumenge migdia amb la lectura de la declaració "Blanquerna 2013", el text de la qual és el següent:

DECLARACIÓ BLANQUERNA 2013

1 - El Grup Blanquerna expressa el seu suport als docents i a la lluita contra el TIL.

2 - El Grup Blanquerna expressa el seu suport a l'aprenentatge de les llengües, però no a la imposició i improvisació que significa el TIL.

3 - Constatam la urgència de recuperar els mecanismes de cohesió social que ha destruït el Govern Bauzá.

4 - Costatam la necessitat d'elaborar un full de ruta per la reconstrucció del país per preparar "el dia després" de Bauzá. En aquest sentit, el Grup Blanquerna es compromet a treballar-hi des d'ara mateix.

5 - El Grup Blanquerna destaca la necessitat de què Mallorca i les Illes Balears apostin pels Països Catalans com a marc natural de relació amb els territoris germans.

6 - Cosideram el dret a l'autodeterminació com un dret inalienable i com la clau de resolució dels conflictes entre els pobles.

7 - Expressam el nostre suport al procés sobiranista que ja és en marxa al Principat de Catalunya.

8 - Reafirmam la necessitat de disposar d'un estat que defensi els drets i els interessos dels mallorquins i mallorquines.

9 - Exhortam les persones i entitats que comparteixen els nostres anhels de llibertat, a encetar un procés que desemboqui en una major coordinació i eficiència del moviment sobiranista a Mallorca i en la creació d'un espai obert i el més extens i integrador possible dedicat a promoure i garantir el dret a decidir dels pobles de les Illes Balears

10 - Expressam la nostra solidaritat compromesa amb les nacions escocesa i flamenca i amb la resta de pobles del món que lluiten per la seva llibertat **F**

Hi ha un sector agrari ecològic

Nofre Fullana

Tècnic d'APAEMA

L'Associació de Productors d'Agricultura Ecològica de Mallorca (APAEMA) neix ara fa 7 anys en el marc de la necessitat de crear una entitat que doni suport a les pageses i pagesos que trien aquesta opció, no només agrària, sinó gairebé filosòfica. Igualment succeí al mateix temps a Menorca amb APAEM i a les Pitiüses amb APAEEF. Fins llavors havia estat el Consell Balear de la Producció Agrària Ecològica (CBPAE) l'encarregat de vertebrar, vetllar i certificar (aquestes últimes, les seves principals tasques) un sector que no aturava, ni atura, de créixer. Un sector que està regit per un reglament europeu que marca les pràctiques i productes utilitzats en aquest tipus d'agricultura, respectant al màxim el medi ambient i la salut de les persones.

A les Illes Balears ja som més de 500 les explotacions inscrites en agricultura ecològica, per un total de prop de 30.000 hectàrees. Comptant els elaboradors i transformadors, aviat s'arribarà als 700 operadors a les Balears. Tenim la mitjana d'edat més baixa del món agrari illenc i un perfil de consumidor conscienciat i fidel que fa que d'alguns productes com l'hortalissa i la fruita, hi hagi més demanda que oferta. El vi i l'oli amb segell ecològic destaquen també per la seva bona acceptació dins i fora del nostre territori. No obstant, no podem dir el mateix dels fruits secs, els cereals i la ramaderia, que encara pateixen greument el pes del mercat global.

Anam, emperò, a contracorrent: preferim establir canals curts de comercialització abans que negociar preus amb grans superfícies; cultivam varietats locals (tomàtiga de ramellet, blat xeixa, raïm fogoneu...) quan els transgènics comencen a ser per tot arreu; creiem amb la combinació dels coneixements tradicionals amb la innovació agrària; volem la continuïtat del CBPAE, amb la seva certificació assequible i de qualitat, quan des del Govern no creuen amb ella. Ens diuen que no hi ha sector agrari ecològic.

APAEMA amb els pocs recursos de què disposa, intenta treballar a nivell de Mallorca fomentant i promocionant el sistema de conreu ecològic, així com donant suport tècnic a qui ho sol·liciti. Darrerament, donada la manca de formació agrària, oferim cursos i jornades de formació que abarquen un ventall important de temàtiques i formats. La creació del Mercat ecològic de Palma, els monogràfics tècnics "Tresquintzes" i el renaixement de l'Agenda d'agricultura ecològica en són també fites destacades. Sigui com sigui, el nostre estandard continua sent la Diada d'agricultura ecològica, acollida a Porreres, i que funciona com a baròmetre del sector. **F**

Ens trobareu a:

APAEMA
 c/ den Veiet, 17 07260 Porreres
 Tlf: 971 16 85 13 / 660 410 186
 apaema@gmail.com
 assessorament.apaema@gmail.com
 www.apaema.net
 facebook.com/apaema.mallorca

Mar Blava : aliança per un mar d'aigües blaves , no negres

Sara Pizziato

Secretariat de l'Aliança Mar Blava

El passat 9 de juliol va ocórrer una cosa insólita : la unió d'unes cinquanta entitats d'Eivissa i Formentera amb l'objectiu de frenar el projecte d'exploració d'hidrocarburs de la petrolera escocesa Cairn Energy a menys de 30 milles des de la seva costa. **Naixia l'aliança intersectorial Mar Blava** sota el lema "*Eivissa i Formentera zona lliure de prospeccions*". Un punt de trobada, abans, difícil d'imaginar entre administracions públiques, empreses de sectors potencialment afectats com pesca, turisme i també el nàutic, organitzacions socials, sindicals i ecologistes i institucions públiques i privades. Totes elles convençudes que el projecte petrolífer al golf de València **no és una realitat irrevocable** i que la suma de la força de tots els sectors és clau per acabar amb un projecte desgavellat.

Des de l'Aliança ens hem encarregat d'anar construint respostes concretes i sòlides demostrant, per exemple que, malgrat les afirmacions del ministre d'Indústria, Sr. Sòria, en cas que el Ministeri de Medi Ambient denegés els imprescindibles permisos ambientals, el projecte es veuria desestimat sense cap necessitat d'indemnització.

Es tracta d'un projecte d'investigació d'hidrocarburs en aigües profundes fins 2.000m del golf de València que ha rebut llicència en una àrea submarina equivalent a unes sis vegades la superfície d'Eivissa i Formentera i localitzada entre el litoral de la Comunitat Valenciana i les costes de ponent de l'illa d'Eivissa .

Encara no s'ha realitzat cap tasca d'investigació sobre el terreny i el Ministeri de Medi Ambient té a les seves mans la decisió sobre els permisos ambientals per a les proves sísmiques . Aquella primera fase de la recerca que, mitjançant polsos sonors d'alta intensitat, determina si al subsòl marí es troben possibles trampes geològiques en què poguessin trobar hidrocarburs per a la seva extracció posterior.

Una pràctica que suposarà que una embarcació dotada de canons d'aire comprimit generi explosions, les ones arribarien quilòmetres de distància sota l'aigua. Aquestes proves sísmiques produiran un soroll ensordidor 100.000 vegades més intens que un avió a reacció, cada deu segons, 24 hores al dia , durant gairebé tres mesos. Molts són els informes que conclouen que l'impacte acústic d'aquestes explosions sobre els organismes marins poden arribar a ser letals o crear greus malformacions en larves, en una zona en què es troben cetacis, tortugues marines i altres espècies de gran valor pesquer.

A més, en el cas que es trobi petroli o gas apte per ser explotat, les repercussions de possibles incendis, abocaments d'agents químics, contaminació per hidrocarburs i metalls pesants posarien en perill sectors com el turisme i la pesca que aporten més del 30% dels llocs de feina a les Balears, a canvi de pocs centenars de llocs de treball generats en una plataforma petrolífera.

Davant d'aquestes evidències, fes-te "Amic de l'Aliança Mar Blava " a: www.alianzamarblava.org **F**

l'entrevista

Fina Santiago Rodriguez

Diputada de MÉS

Per Gabriel Pérez i Josep Valero

Després de passar el corresponent control de seguretat trobam na Fina que ens espera a la seu parlamentària de MÉS pegant una ullada als diaris. Malgrat estar plena a caramull de feina ens rep com si no tingués res més a fer, saludam els companys i companyes de treball i anam al nostre objectiu.

Na Fina comença, vaig néixer a Palma el 1961. Mumare i les dues germanes seves varen néixer a Mallorca, però la padrina és valenciana. Mon pare és gallec, “*pura cepa, pura cepa*”!, som diplomada en Treball Social i Llicenciada en Psicologia. Des de finals de 1982 treballa en el sector de serveis socials, en el Ministeri d'Educació i en el Consell de Mallorca, primer com a treballadora social i després com a psicòloga en els sectors de discapacitats, família i menors.

Com es desperta la teva inquietud política?

Mon pare estava afiliat al PSOE i a la UGT per tant, a ca nostra sí que es parlava de política. I, sobre tot, de sindicalisme. Mon pare era de la UGT quan era clandestina i participava en reunions a l'empresa on feia feina.

Primera militància política i social?

El començament va ser amb el tema de Sa Dragonera, l'any 1977. Estava en Es Talaiot Corcat, amb el grup llibertari. Jo no vaig ocupar Sa Dragonera perquè tenia quinze anys, per tant, jo feia feina a la reraguarda: a la Plaça Major teníem un lloc on recollíem menjar per dur a la gent que estava a Sa Dragonera; veníem uns cartells i uns mapes; fèiem díptics amb aquelles màquines artesanals que et duïen una feinada... Va ésser la meua primera experiència política organitzada; participada en col·lectiu. A partir d'aquí em vaig ficar molt en col·lectius, sobre tot de caràcter social: Assemblea de Dones, el moviment anti OTAN (m'hi vaig ficar abans que sorgís el tema del referèndum). L'any 1986, quan va néixer, em vaig afiliar a Esquerra Unida i vaig estar-hi fins que es va constituir Iniciativa Verds. Aquesta és la meua trajectòria, quan vaig entrar a Esquerra Unida tenia 25 anys.

Parles d'uns inicis molt grupals, ha derivat això, al llarg del temps, en personalismes dins la política?

Durant la Transició va haver-hi líders molt potents, molt forts, amb molt carisma, però crec que cada vegada hi ha manco lideratges carismàtics en la política. Cada vegada hi ha un lideratge més grupal, s'està parlant de la paritat, dissabte passat vàrem elegir portaveu i co-portaveu. Cada vegada hi ha més lideratge col·lectiu. Això ho consider positiu. Amb tot, crec que dins les organitzacions polítiques hi ha temes personals que poden dificultar processos, però això és una característica de les organitzacions humanes. Tampoc ho veig com un fenomen exclusiu de les organitzacions polítiques, sinó pròpia del tarannà de les persones.

Vols dir que els partits que tenen més història estan llastats per cicatrius i experiències personals que els dificulten canviar?

Jo crec que, en aquests moments, els grans partits (els que podríem dir més clàssics), possiblement estiguin dins un procés de canvi generacional que costa. Encara hi ha aquesta línia de continuïtat de lideratges molt forts que vénen de la Transició. Però jo crec que de cada vegada van a menys i crec que és positiu. De la mateixa manera que crec que és molt positiu que els polítics estiguem molt a prop de les persones. Quan jo era consellera, una de les crítiques era que rebíem a tothom; la gent s'estranyava molt que ho féssim de forma tan natural. Fins i tot ens ho comentaven com una crítica. Record un periodista que em comentava que, abans, anar a visitar el batle o un conseller era una cosa tan solemne... I jo pens que això és democratitzar la política, que hi hagi una proximitat. És positiu. ■■■

Iniciativa Verds queda dissolta dins MÉS? Quin paper hi juga l'ecologisme polític?

Ni queda dissolta Iniciativa Verds ni queda dissolt el PSM-Entesa. El que es va constituir el passat 26 d'octubre va esser una organització política on hi conflüen els dos partits que la funden, però, sobre tot, el que volia era la integració de més organitzacions polítiques i, també, molts independents que no volen afiliar-se ni a una banda ni a l'altra, però sí volen participar d'un moviment d'aquestes característiques. Jo crec que Iniciativa Verds per res s'ha dissolt; el missatge de l'esquerra ecologista és molt present a MÉS. Crec que es reforça el missatge polític, independent de l'origen, l'important és la imatge: com pots influir a la societat. I crec que nosaltres estam influint des d'aquesta posició d'esquerres i ecologista que per mi són com a carn i ungla. Una organització no es pot definir d'esquerres si no té en compte que les seves accions poden afectar les generacions futures. Es tracta de la sostenibilitat, per tant jo crec que no queda gens difuminat, sinó tot el contrari.

Hi ha polítics preocupats pels fills i els néts, n'hi ha que mirin més enfora que les pròximes eleccions?

Jo crec que sí! jo hi estic, entre altres coses perquè tenc dues filles i em preocupa molt el seu futur. En aquests moments viuen un futur sense feina a les Illes on han nascut i viscut, l'han d'anar a cercar a fora, sigui a la Península o sigui a Europa. Estan a l'edat de construir un projecte de vida que no poden dur endavant perquè passa per una estabilitat laboral, per una possibilitat de treball que no tenen: ara en tenen sis mesos, ara en tenen cinc mesos... Sens dubte em preocupa. Jo crec que, en aquests moments, els qui som pares i estam ficats en política ens demanam què hem fet, perquè possiblement serem la primera generació en què nosaltres viurem millor que els nostres fills. I clar que ens preocupa! El futur de les meves filles és més incert que el meu present d'ara: no sé si tindran seguretat social, no sé si tindran pensions, no sé si tindran sanitat pública, no sé si els meus néts tindran educació pública. Estam davant un canvi de model. I tant que em preocupa!!

MÉS és diferent d'altres forces polítiques?

Vol esser diferent i jo crec que anam per bon camí. Un exemple molt clar: hi ha un fet que marca diferència en aquest sentit. Dos partits han renunciat a part de la seva sobirania per donar-la a una associació política més ampla i han perdut les sigles, no han perdut el partit però públicament les sigles seran MÉS. És la primera vegada que succeeix, fins ara s'havien fet coalicions, però conservant totes les sigles. Crec que això ens diferencia: es cedeix part de la sobirania a MÉS, on hi ha moltes altres persones.

Un exemple de com volem funcionar és que dissabte varen votar persones que eren independents al mateix nivell que els militants de fa deu i quinze anys. En les mateixes condicions: la permanent, l'executiva, l'organització interna de MÉS i, també, el document polític. Ara estam iniciant ja el que ha d'esser una assemblea programàtica i començam des de baix de tot, treballant en els grups sectorials, formats molts d'ells per persones independents. Per tant, sí que tenim formes de fer política diferents. I jo crec que és absolutament necessari hem d'atraure la gent a la política, perquè si no tindrem una política molt endogàmica i això és absolutament negatiu.

Tu creus que aquesta percepció s'ha aconseguit? Creus que el missatge arriba?

Jo tenc la impressió de quan vàrem sortir de l'Assemblea, la gent estava molt contenta. La gent transmetia molta il·lusió. A través de les xarxes socials també m'arriba que això és una forma diferent de fer política. Clar, a mi m'arriben els que ho veuen en positiu, no m'han aturat pel carrer per dir-me: no em va agradar gens. En política és qüestió d'insistir, jo diria que hem començat bé i hem de seguir en aquesta línia. La premsa també va ressaltar que era una forma diferent, el que puguin votar els independents. Jo crec que sí! També ho necessit per continuar! Perquè altrament m'ho hauria de replantejar. La veritat és que missatges negatius no n'hem rebut. ■■■

Quant de temps fa que un membre del parlament ha canviat d'opinió perquè ha escoltat la dissertació d'un altre? Que, al manco, hagi fet trontollar l'opinió de l'altre...

Jo crec que mai ha passat això en democràcia. Jo record que, a nivell estatal, quan la primera reforma de les pensions que va fer en Felipe González, va haver-hi una sèrie de diputats (em sembla que hi havia el secretari general de la UGT) que se'n varen anar, no varen votar en contra. Hi ha hagut qualque diputat que ha votat en contra -en molts comptades ocasions i l'han sancionat internament els partits. Aquí, sí que hi ha hagut, que jo recordi, canvis de vot que potser ha entrat amb una proposta i durant el plenari es consensua i es canvia la intenció del vot. Pactes i canvis, això sí. Però que un diputat d'un grup parlamentari, al marge dels seus companys, hagi votat en contra, jo no en record cap.

Això refreda molt la percepció popular de la política... Es podria fer per Internet.

És clar, ja saps dilluns el que es votarà dimarts. I el debat també resulta poc atractiu perquè ja coneixes abans els arguments que et presentaran d'un costat i de l'altre. Això a altres parlaments no passa. Per exemple, als Estats Units sí que canvien el vot gent que ha entrat a través dels republicans o dels demòcrates i voten amb els altres. Perquè representen més el territori, representen més les persones i han de donar comptes a aquell territori i a aquelles persones.

Això mostra un camí distint...

Podria ésser un parlament diferent. Es tracta d'unes llistes que no estan tan lligades al partit, tot i que el donen suport, sinó que estan més lligades a un territori i a unes persones a les que tu has de rendir comptes. Això també passa al parlament d'Anglaterra, encara que tu pertanyis a un gran partit, tu has de respondre a un territori i a unes persones. Aquí dones resposta sols al partit polític, tenim un model que resulta poc atractiu i gens convincent. Sobre tot, està molt protocolitzat el Parlament. Ara farem una proposta intentant que hi hagi un escó buit a disposició de les entitats perquè puguin ésser-hi presents quan tractes un tema que els afecta. Això passa en els ajuntaments, passa en el Consell, i en el Parlament encara hi ha aquesta idea del segle denou, que s'han de protegir. Em sembla poc participatiu, sí.

Tens el mèrit que durant la teva etapa de Consellera vares posar molts projectes en marxa. I també tens el mèrit que, encara que l'han cercat amb lupa, no t'han tret cap pedacet de corrupció.

Podeu estar segurs que sí que els han cercat! Ens podem equivocar, i segur que ens hem equivocat amb gestions i segurament ho haguéssim pogut fer millor, d'això no hi ha dubte. Ara, del meu equip i de mi mateixa, corrupció zero. És una llàstima que sigui un mèrit!

Posats en el millor dels futurs, pot tornar a haver-hi un pacte d'esquerres. Si això es produeix trobareu un escenari social i polític absolutament canviat. Què salvaríeu de tots aquells projectes?. En una situació econòmica molt més precària, què rescatariéu?

Esperem que hi tornem! Nosaltres, com a guia, tindriem la Guia de Serveis Socials, en tema de serveis socials. I una de les coses que posaria seria la renda bàsica garantida per a tothom, la gent ha de tenir un mínim d'ingressos per atendre les necessitats bàsiques. Que segurament no podrem cobrir totes les necessitats bàsiques de la família, però ha de tenir uns ingressos per poder menjar i pagar el lloguer. Perquè si una família de quatre membres sap que rebrà sis-cents cinquanta euros, pot pactar amb els llogaters i arribar a acords. Apoderes la persona. Però, si ha de viure de si li donen bossa de menjar o no, la destrueixes, li fas pols l'autoestima. I, si la gent no té autoestima, no avança, no té projecte personal. Seria de les primeres coses.

A més, no estam xerrant de dos-cents milions, parlem de vint-i-cinc a trenta milions com a màxim. En un pressupost que supera els tres mil milions hem de trobar aquesta partida. Això crec que hauria d'ésser un dels primers compromisos. I després, avançar en la línia de dependències, emancipació dels joves, sobre tot els que estan tutelats, que als devuit anys els deixam. El manteniment de tota aquesta xarxa de serveis socials, que jo crec que està amenaçada pel tema de la reforma local. Fins ara parlava dels serveis socials, però també hi ha el tema de la targeta sanitària, que, a més, no costa un euro. Tornar la targeta sanitària a la gent no costa un euro. Perquè, a més a més, després de la mort de n'Alpha Pahm, ara estan retgirats, i els compareix un que diu que té mal de panxa i l'acullen per via d'urgència. Per tant, per què no normalitzar aquesta gent? És una qüestió estrictament política, no els dona la gana. Això es podria derogar en el primer consell de govern. Per a les altres coses has de cercar els doblers, però per a aquesta no fa falta, basta voluntat política. ■■■

Com a coportaveu de MÉS, elegida a la darrera assemblea, quins creus que són els principals reptes de MÉS? Què s'hauria de consolidar a curt termini?

Consolidar i fer fort el projecte. Que s'estengui a nivell territorial, jo pens que és molt important. Ara ha d'arribar als municipis, a les assemblees municipals, que aquestes agrupacions s'uneixin com a MÉS als municipis. És allà on s'atén la gent. L'altre és mantenir aquesta imatge que estam donant, des del sobiranisme. I en aquest sobiranisme hi caben la gent més autonomista, federalista, gent nacionalista, gent independentista, però que cap d'ells fan una proposta política d'exclusió. Totes són inclusives. Una persona, tota vegada que comparteix un territori i un temps, és un ciutadà d'aquest país o d'aquesta comunitat autònoma.

I, sobretot, el missatge d'esquerra i ecologista. Aquest és el repte de tenim i crec que ho estam aconseguint. Ningú dubte que nosaltres que siguem un partit d'esquerra, que estimam la nostra cultura, defensam el català, defensam un major dret a decidir sobre la nostra comunitat autònoma, que volem un millor finançament. Tot això és important mantenir-ho. I un altre objectiu a mitjan termini, molt important, és l'assemblea programàtica. I això ho hem de fer amb les entitats i amb els ciutadans. Per això és important estar present, no sols en el territori, sinó també a les entitats. Ara tenim moltes entitats sectorials funcionant: contra els desnonaments, assemblea de docents, professionals i usuaris de Son Espases, temes ecologistes, defensa de la cultura... Nosaltres hem d'anar a demanar a aquesta gent com voldria el programa.

MÉS aspira a recompondre una esquerra alternativa, ja està acabat el projecte de MÉS? La socialdemocràcia quin paper hi juga en relació amb MÉS?

MÉS acaba de néixer, per tant, ha de créixer i ha d'avançar, aquest projecte no està tancat. I veurem si hem estat atractius, si hem resultat interessants, si hem enviat un missatge del que volem esser. Veurem d'aquí a un any. Hem de fer feina, a les assemblees, a l'assemblea programàtica... això ho veurem. La socialdemocràcia... quan deim esquerra oberta, també hi caben els socialdemòcrates, no tenen perquè està defora, poden estar incorporats aquí. De fet, ara em fas definir jo què som i et diré que som socialista. De fet m'hi puc trobar molt a gust amb gent socialdemòcrata, sobre tot quan fas feina a la comunitat autònoma, perquè no prens decisions de caràcter internacional, no prens decisions econòmiques a nivell estatal on s'accentuen més les diferències. A la comunitat autònoma s'hi pot pactar, per tant, pens que si volen venir seran benvinguts. I si en el futur s'hagués de fer un pacte, sens dubte s'hauria de fer amb el PSOE.

Retornant al que tu deies sobre la fidelitat al territori, a les persones, si s'elegís unes persones des dels ajuntaments, des de les entitats, pel nom, no per les sigles, es podrien establir aliances amb persones de centre dreta?

N'hi ha hagut de fet, vàrem pactar amb UM. Encara que el que vosaltres plantejau és una reforma de la llei electoral i jo, en aquest moment, veig molt difícil que l'acceptassin. Tenim poca tradició democràtica i el parlament estatal va donar molta importància al paper dels partits. Els parlaments autonòmics imitaren el parlament estatal. Hauríem de trobar un terme mig on tu poguessis identificar-te des d'una organització política, però poguessis representar persones i espais.

Seria una responsabilitat diferent, perquè tu hauries de donar comptes a unes persones. Però això suposaria una modificació de la llei electoral brutal, jo crec que en aquest moment no estam en condicions de plantejar-la.

Això suposaria passar a la reserva moltes vaques sagrades...

Sí, segurament molts no hi serien. Nosaltres ara vàrem fer la proposta de baixar del cinc per cent al tres per cent per tenir representació al parlament i s'ha votat en contra. Això hauria suposat que hi hagués més gent representada, en aquest moment hi ha un 22% de la gent que va anar a votar que no està representada en el Parlament, perquè un 5% és molt difícil d'aconseguir. S'hauria de modificar la llei D'Hont, que beneficia els més votats. El Partit Socialista n'ha parlat molt, però quan ha tengut la majoria absoluta no l'ha canviada. És un dels temes més difícils el de la llei electoral. ■■■

Hi ha una part de la ciutadania crítica, que cada vegada més s'està incorporant a la mobilització activa, que encara no té clar si es convenient participar en política, intervenir activament. Encara està en l'abstencionisme o en el discurs de "tots són iguals". Com creus que es pot canviar això?

Si ho sabés de veres ho aplicaria! És complicat. Hi ha hagut alguns moments en la història d'aquesta democràcia on hem vist que, quan la gent ha volgut treure la dreta del poder, ho fa. Es va veure molt clar amb la gestió que es va fer de l'atemptat de Madrid, va haver-hi set milions de persones que varen votar pel PSOE i que, segurament en altres eleccions havien estat abstencionistes. Quan la gent es veu molt amenaçada tria i va a votar. L'interessant seria aconseguir que aquesta gent crítica, sobretot amb l'esquerra, perquè jo crec que l'abstenció és de l'esquerra; l'esquerra és molt crítica amb el seu vot: si has fet deu havies d'haver fet dotze, o 24, o ho havies d'haver fet d'una altra manera, es mantingui activa en política, no només per anar a votar sinó també dins tota la xarxa.

No dic sols dins un partit, sinó també en una associació de veïns, en una associació de pares, en una entitat cultural, en un sindicat. Com aconseguir que aquesta massa, que és crítica, progressista, es mantingui activa i sigui molt crítica amb els qui tenim responsabilitats polítiques públiques, però també sigui participativa. Jo crec que és el repte que tenim l'esquerra. Perquè, sobre tot a les Balears, hi ha entorn d'un quaranta per cent fidel a la dreta, la vota faci el que faci; en canvi l'oscil·lació del vot de l'esquerra és molt ampla. No som capaços de mantenir una il·lusió, una actitud activa, d'aquesta gent progressista, que podria votar un partit o l'altre, però que facilitaria que hi hagués més pactes de progrés o que hi hagués més governs progressistes.

I aquesta dreta tan grollera que tenim aquí, no ho pot provocar?

Tenir un enemic comú crea més cohesió. Ho va demostrar la mala gestió que es va fer de l'atemptat de Madrid. També va passar el 82, després de l'intent de cop d'estat. Hi ha hagut moments en què l'esquerra ha anat a votar o hi ha hagut un canvi de vot per treure la dreta. Veurem si tota aquesta política agressiva que fa el senyor Bauzá serveix per fer reaccionar. Però, si aconseguim un canvi de govern el 2015, haurem donat una passa, encara que el que interessa és que aquesta gent es mantingui, segueixi activa.

Tenim la impressió que la dreta domina molt bé la informació i els temps. Sap que les notícies passen amb una rapidesa increïble i maneja molt bé la situació. Podem fer manifestacions, declaracions, etc. ens tenen dins una gàbia i aquí dedins podem fer-hi totes les cabrioles que vulguem, i en quedam molt contents, però no sortim de la gàbia.

Un exemple clar és el TIL: cent mil persones en el carrer amb un missatge clar, tres setmanes de vaga amb el suport de tota la comunitat educativa, i que el Govern no hagi mogut ni un centímetre del TIL... I que l'endemà en el Parlament el senyor Bauzá digués: ni un milímetre del TIL! És una clara demostració de què es tracta d'una dreta molt ideologitzada, amb molt poca capacitat de consens, que es creu que la democràcia consisteix en votar cada quatre anys.

Això li dóna poder i, per tant, l'utilitza de forma absolutament malaltissa. Una reacció com aquesta, tan potent i tan continuada en el temps, mai hi havia estat. I aquest Govern no es deixa influir. Si hi hagués una llei que digués que amb un 35 ò un 40% de ciutadans amb dret a vot es poden demanar unes eleccions anticipades, potser sí podríem treure un Govern que ens ha enganat. Però no hi ha aquesta democràcia participativa, per això a mi em sembla tan important que MÉS afavoreixi aquesta democràcia participativa. Que els referèndums siguin habituals a la nostra comunitat autònoma. que es promulguin lleis d'aquestes característiques. Que la societat pugui organitzar-se, de forma pacífica i democràtica, contra un govern que l'ha enganat i que no el representa. Tenim una democràcia institucional feble, que s'ha de millorar molt, però una escassíssima democràcia participativa. Si aquesta existís, els governs serien més receptius, més influenciables. Però si tu saps que durant quatre anys pots fer el que vulguis i ningú et podrà tocar, tens molta força. I això és manca de democràcia participativa.

Com arribarem a les pròximes eleccions?

Tenim uns governs, tant a l'Estat com a Balears, que estan obsessionats amb unes lleis que neixen mortes. Al ministre Wert ja li han dit: en acabar aquesta legislatura es derogarà. El TIL, igualment, ningú li dóna suport. Dimarts que ve comença el debat parlamentari sobre la llei de símbols i tindrà el mateix recorregut que tenguí el senyor Bauzá. Per què aquesta obsessió per fer lleis que saps que, quan tu acabis i perdís la majoria, perdràs aquesta llei? No entens racionalment per què es fa. **F**

Moltes gràcies, Fina. Queda ben clar que MÉS té molta feina per endavant i la nostra societat necessita que l'acompanyin en la descoberta de nous camins polítics. Que l'encert us acompanyi.

#260 SomMÉS

Biel Barceló

Coordinador de MÉS per Mallorca

La manifestació del passat 29 de setembre amb més de 100.000 persones als carrers de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera va representar el moment culminant d'una mobilització sense precedents a les illes Balears. La imposició del decret de trilingüisme sense consens, la defensa de l'educació de qualitat, la defensa del català a les escoles, la crítica a les retallades, la denúncia d'unes formes de govern autoritàries... varen confluïr perquè pares i mares, professors i professores, mestres, alumnes i gent que no forma part de la comunitat educativa però s'hi adheria, protagonitzassin una impressionant primavera verda a les illes. Rompent l'habitual tarannà conformista dels illencs, el "tanmateix", el "ja ho veurem", la societat mallorquina, eivissenca i menorquina han tingut un despertar en forma de manifestacions, vaga indefinida, aules buides, concentracions i assemblees, generant una corrent d'opinió pública favorable sense precedents, davant un Govern que ha perdut el nord, absolutament sectari i fanàtic.

La resposta de la política ha d'esser de suport, de respecte, de no voler manipular ni encapçalar un moviment que és molt transversal i divers. Hem d'estar a l'alçada amb una resposta sobretot de suport als moviments socials, de convertir-nos en la veu d'allò que la gent vol transmetre a les institucions.

I aquesta és la feina que des de la coalició MÉS volem fer. Consolidar un espai plural, obert, de diàleg, amb un funcionament molt participatiu i que aspira a convertir-se en el referent de l'esquerra del país.

Un referent que plantegi alternatives a l'actual model econòmic de la dreta que enfonsa les classes mitjanes i les petites empreses. Que plantegi alternatives que defensin la sanitat i l'educació davant dels brutals retalls imposats per les actuals polítiques conservadores. Que plantegi la participació com a forma habitual de fer política. Que davant la recentralització que planteja l'actual govern de l'Estat defensi el dret a decidir. I que plantegi la transparència com una exigència ineludible davant la corrupció.

Amb l'Assemblea celebrada el passat 26 d'octubre la coalició MÉS ha donat una nova passa de consolidació d'aquest projecte polític que vol superar sigles i que s'obri a la societat mallorquina i balear. Obrim la participació a totes aquelles persones que vulguin simpatitzar amb el projecte sense necessitat de militar en cap partit polític. Els partits que en formam part cedim la sobirania de les decisions més importants a les assemblees de la coalició: programa electoral, estratègia de futur, llistes, elecció dels òrgans executius,... I volem estendre el projecte a tots els municipis de Mallorca, així com a la resta de les illes Balears.

Un projecte que es marca l'objectiu d'esser l'alternativa progressista i sobiranista enfront d'aquesta onada conservadora que trepitja les llibertats individuals i nacionals, i que vol esdevenir un projecte consolidat i de futur, obert a noves incorporacions. Així ho ha decidit l'assemblea del 26 d'octubre i aquest és el repte de la nova executiva de la coalició MÉS. **F**

Avui, no és un dia normal

Manel V. Domènch Bestard

Docent CEPA Son Canals

Sr. Director, Sr. Cap d'Estudis, Sra. Secretària, Sra. Cap d'Estudis de Distància, Sres. i Srs. Caps de Departament, Sres i Srs. Tutores i Tutors, companys d'anys anteriors, companys nous, amics tots:

Vet aquí el meu discurs de desinversió. Curt, pedant, divertit, i sentit (rima macarrònica). Curt, alertat quant se sent dir això, al principi, pot ésser horrorós!

Divertit, desig que ho sigui, al manco, una mica, pedant, la meua manca d'eloqüència, m'obligarà a citar autors que en saben i moltes frases fetes. I sobretot, sentit. I m'ho he passat molt bé preparant -lo.

“Soldados : 37 años , 6 meses , y 11 días , os contemplan “. Fin de la cita

No passeu pena: ni us vull militaritzar, ni jo som en Napoleó, ni estam davant les piràmides d'Egipte però, estareu d'acord amb mí, que una quarantena d'anys és molt de temps fent escola, i en arribar a una certa edat, ja comença'm a fer cadufos.

I ara anem a entrar amb olivetes :

TO BE (vaga indefinida) *OR NOT TO BE* (vaga indefinida) *THAT IS THE QUESTION* és una pregunta de difícil resposta? NO i us contestaré amb una altra pregunta:

QUO USQUE TANDEM ABUTERE, BAUZÀ, PATIENTIA NOSTRA?

Cal fer alguna cosa:

Avui divendres 13 de setembre del 2013, no és un dia normal, manquen poc més de tres setmanes per a la meua jubilació. He de demanar-vos disculpes perquè no demanaré pròrroga, dia 7 d'octubre me jubilaré, (*SALVO DECRETO.- LEY*)

Però, malgrat tot :

PUEDO PROMETER Y PROMETO que a partir de dilluns dia 16, faré la vaga indefinida, i els dies que me corresponguin de serveis mínims els aportaré, íntegrament, a la caixa de Resistència.

(Entonant) *SI ME QUIERES ESCRIBIR, YA SABES MI PARADERO* (bis)

Piquets informatius, mobilitzacions vàries, participació a comissions de feina de l'Assamblea de Docents... i *TUTTI QUANTI*.

Tenc dues camisetes verdes (net i brut). Per acabar d'anar "d'uniforme" el llaç a la pitera. I als balcons de casa,(casa meua i és casa vostra...) més camisetes verdes.

Per les companyes i companys que encara no ho veuen clar: *CUANDO LLUEVE EN LOTA, SOBRE MI CAE LA LLUVIA*, en Pablo Neruda ho tenia ben clar, encara que no tinguem alumnes aquets dies, hem de fer pinya, hem de començar amb tota la força, ja han ultrapassat totes les línies vermelles i ens estan menjat pels peus.

Per tant: *AMUNT ÀNIMA FORTA, TRASPASSA LA BOIRADA*. I no ens podran dir, d'entrada, allò de: *VERGONYA CAVALLERS, VERGONYA!*

Companyes i companys aniré acabant, quina por, havia dit que seria breu. No, ho dic seriosament.

Els catalans del Principat *FAN VIA*, molta més via que nosaltres.

QUANT SURTI PER FER EL VIATGE CAP A ITACA... Bé encara que sols sigui amb l'INERSO, estic orgullós d'acabar la meua carrera professional dedicant les darreres setmanes, com sempre he fet, a la defensa de l'Escola Pública. Per a mí, és una qüestió de coherència i de dignitat. Avui i ara alxó passa per la vaga indefinida.

MUCHAS GRACIAS, THANK YOU VERY MUCH. MOLTES GRÀCIES. He dit.

Son Canals, Ciutat, divendres 13 de setembre 2013. **F**

Gràcies als docents!

Antoni Noguera

Regidor de MÉS a l'Ajuntament de Palma

Per la seva **DIGNITAT**, que ha remogut consciències i impulsat la manifestació més gran que ha vist mai Mallorca, despertant la solidaritat, l'orgull, la implicació i la complicitat de milers de mallorquines i mallorquins d'ideologia variada, de qualsevol edat i de diversos orígens. Una autèntica cooperativa ciutadana tenyida de verd esperança.

Per la seva **CAPACITAT DE DIÀLEG** amb un moviment assembleari exemplar, capaç de d'arribar a acords i traçar punts de confluència entre centenars de ments plurals i sensibilitats diferents, convençudes totes elles de la importància que té per a la societat disposar d'una educació pública de qualitat.

Per la seva **GENEROSITAT**, que han fet palesa renunciant al seu sou per allò que creuen. Però, sobretot, amb la valentia d'erigir-se com els Davids d'un Goliat desprietat, incapaç, vanitós, mentider, manipulador i marcià que no toca de peus a terra. Amb la profunda i dolorosa frustració i desgast que aquesta fermesa i generositat pot generar, també, quan s'és el focus de crítiques injustes.

Per la seva **RESPONSABILITAT** amb la societat a través d'una actitud ciutadana empoderada, compromesa, informada, transparent que aposta decididament per connectar la participació ciutadana amb la presa de decisions polítiques.

La seva **EXPERIÈNCIA, VOCACIÓ I CONEIXEMENT** per, dia rere dia, innovar i esforçar-se per oferir la millor educació per als nostres infants i joves, en un context de mancances extrem on, justament, la inversió en educació és, sens dubte, el camí més sòlid per construir una societat més justa, equilibrada i sostenible.

Pel seu **AMOR** a la seva professió i als nins i nines, al-lots i al-lotes que ajuden a créixer, a aprendre i a no repetir els errors d'una societat que ens volen fer creure que està malalta, però que ells, els docents, precisament ells, ens han demostrat que si s'organitza, es rebel·la i no es conforma, pot moure muntanyes. **F**

Vaga política? Parlem-ne...

Miquel Gallardo i Esgleas

Llicenciat en Ciències Polítiques i de l'Administració i Ciències del Treball a la UPF.

Durant aquestes darreres setmanes hem sentit destacades veus, entre elles la del President de les Illes Balears i la del Ministre Wert, qualificant com a "política" la vaga indefinida dels docents de les Illes Balears. En canvi no hem vist, ni segurament veurem, a ningú perdent el temps per anar a denunciar en un jutjat aquesta vaga pel fet de ser política. I això que les vagues polítiques estan, en teoria, expressament prohibides en l'ordenament jurídic espanyol vigent.

El dret a vaga a l'Estat espanyol es fonamenta en l'article 28.2 de la Constitució espanyola, que reconeix aquest dret als treballadors "en defensa dels seus interessos". La llei que desenvolupa el dret de vaga, però, és anterior a la mateixa Constitució espanyola de 1978.

Segons l'apartat a) de l'article 11 del Reial Decret Llei 17/1977 de 4 de març, que és la normativa vigent de referència, una vaga pot ser considerada il·legal si "s'inicia o es sosté per motius polítics o amb qualsevol altra finalitat aliena a l'interès professional dels treballadors afectats". Aquest redactat, que ja veieu que és bastant ambigu, no ha estat mai modificat, tot i que hi ha diversos pronunciaments del Tribunal Constitucional sobre el mateix, especialment la sentència 11/1981 del TC que, en una tasca d'enginyeria jurídica, va reformar-ne a fons alguns articles per tal de garantir-ne la constitucionalitat i evitar haver de tornar a regular sobre aquest tema. L'article 11, apartat a) no ha estat esmenat mai, per tant es considera totalment vàlid i constitucional avui en dia.

Així doncs, ens trobam davant una regulació del dret de vaga que és preconstitucional tot i que avalada pel TC a través de la sentència 11/1981. Tant la normativa com la sentència es van fer en plena Transició i en una etapa d'alta conflictivitat laboral, política i, fins i tot, armada. En aquell context, tan llunyà de la realitat social, laboral i de relativa convivència que vivim avui en dia és quan es va decidir que una vaga no podia ser política. I per això, en un exercici d'oportunisme i/o mala fe, els governants d'avui en dia s'atreveixen a (des)qualificar determinades vagues, com la dels docents, dient que són polítiques.

Si ens entretenim a mirar les deu demandes dels docents- es poden consultar a <http://assembleadocentsib.blogspot.com.es>, tots els punts tenen a veure amb el correcte desenvolupament de la feina dels i les mestres. Les demandes inclouen la retirada del TIL (que consideren que implicarà un deteriorament de la qualitat de la seva feina), la suspensió dels expedients sancionadors que s'han obert abans de la vaga, l'oposició frontal a la LOMQE, que segueix els seus tràmits parlamentaris pel Congrés i el Senat abans d'entrar en vigor segurament el curs 2014/15, l'ampliació dels ràtios d'alumnes per classe, les condicions salarials dels interins i altres mesures de caràcter més corporatiu.

Però convé aprofundir en el concepte de vaga política per entendre què és. Com que vivim en un món globalitzat, convé no limitar-nos a la normativa estatal i fer un cop d'ull a la possible existència de normativa supraestatal. Per una banda ens trobam que la UE no té normativa específica en el camp de les relacions laborals perquè continuen essent competència exclusiva dels Estats membres.

Per altra banda, l'Estat espanyol pertany a l'Organització Internacional del Treball (OIT), una agència de Nacions Unides formada per representants dels governs, empresaris i treballadors que té com un dels seus principals objectius "promoure i complir les normes i els principis i drets fonamentals en el treball". Aquest organisme, tot i que és significatiu que entre la seva extensa normativa no hi hagi cap conveni ni recomanació sobre el dret de vaga, sí que ha publicat un article on s'especifiquen quins són els principis de l'OIT en aquest tema. En un capítol dedicat expressament a les finalitats d'una vaga, es reconeix que molt sovint és pràcticament impossible distingir quan una vaga deixa de ser purament sindical i passa a ser també política. La comissió d'experts de l'OIT sí que considera que les vagues amb una naturalesa purament política no han d'estar cobertes per els principis de llibertat sindical, però al mateix temps afirma que gairebé mai es poden distingir les fronteres entre allò que és una vaga que persegueix beneficis econòmics o socials i una que persegueix purament beneficis polítics, entesos com a partidistes. I és que les mesures socioeconòmiques que pren un Govern, pràcticament sempre tenen conseqüències sobre els treballadors i això els habilita per a poder convocar vagues.

Tornem a la vaga de docents. Més enllà de les reclamacions concretes, el moviment dels docents ha creat un corrent d'opinió que transcendeix el seu col·lectiu i ha fet posicionar bona part de la societat davant el model educatiu, fins i tot social, que el govern actual promou. Estam davant unes demandes polítiques? Segons el diccionari de la Real Academia de la Lengua Española (cal lamentar que ni el DIEC ni el DCVB en aquest cas donen unes definicions prou acurades del concepte "polític"), en la seva novena acceptió, la política és la "Actividad del ciudadano cuando interviene en los asuntos públicos con su opinión, con su voto, o de cualquier otro modo".

Per tant, la vaga dels docents, des del moment que intervenen en els assumptes públics reclamant una educació pública i de qualitat és una actitud política. Igual que la dels 100.000 manifestants que vàrem sortir al carrer per reclamar una educació pública o de qualitat. O els ciutadans que es mobilitzen i recullen firmes a favor del TIL, penjen pancartes en un sentit o altre, o fan tertúlia en un bar sobre el tema. Per una vegada, tenim un gruix molt significatiu de la població balear que actua políticament, és a dir, es banya per posicionar-se davant assumptes que no són estrictament privats i individuals. Això és un símptoma de salut democràtica i no pot ser mai de la vida criticable. Ara que ja sabem que damunt el paper les vagues polítiques estan prohibides, però a la pràctica ningú és capaç de dir que una vaga és política, cal que ens preguntem perquè tants polítics, especialment del PP, encara que no exclusivament d'aquest partit, utilitzen amb un to pejoratiu l'adjectiu "polític/a" per referir-se a vagues, manifestacions, esport o fins i tot festes. Per què volen desprestigiar els manifestants dient que fan política? El que realment volen és que la ciutadania avorreixi la política i la deixi en mans dels qui ens governen. Que els votem cada quatre anys i assumim en silenci els errors o encerts de la nostra decisió. Té un punt d'ironia macabra veure com aquells que han contribuït com ningú a desprestigiar la Política, entesa com el bon govern d'allò comú, ara es dediquin a acusar a ciutadans de fer política.

En conclusió, anau molt alerta amb els qui us acusin de fer política, en realitat el que segurament volen és que deixem la Política, el govern de les nostres vides, a les seves mans. I d'aquí a un model polític autoritari només hi ha una petita passa que no hauríem de fer mai. **F**

trinxera municipal

Joan Verger, Montuïri. Empenyent el PP municipal a governar

Llorenç Carrió

Joan Verger m'espera al bar *Ànima* a l'entrada del poble. En Joan és el cap de l'oposició a Montuïri i si hagués aconseguit només tres vots més, en seria el batle. A més, és el Secretari d'organització del PSM i això, com he comprovat, deixa petjada. Així, en Joan és una d'aquestes persones curioses amb qui una entrevista és converteix en una tertúlia ja que escolta tant com parla. D'aquesta manera, inevitablement hem parlat sobre Educació (sabent que sóc professor) i de l'orgull que va sentir quan tot el poble de Mallorca és va manifestar el passat 29 de setembre. També apunta, lúcidament, que el PP actualment s'ha convertit en un perill per a les pròpies institucions democràtiques...

A continuació ens parla de Montuïri i de com funciona l'Agrupació del PSM. Montuïri va créixer molt durant els anys noranta, però sobretot a fora del poble. En conjunt, aquest fet ha permès al PP imposar-se electoralment al municipi, però sense guanyar a la vila. A poc a poc, aquesta situació ha anat canviant i l'any 2011 marcà un canvi de tendència. Si el PP derrotà l'esquerra a les municipals per sols tres vots, mig any més tard, ja foren les esquerres que sortiren victorioses.

Aquest èxit és fruit de la feina en equip, no és un mèrit individual, apunta en Verger. El gran èxit ha estat aconseguir conjuntar els històrics del partit amb els nous. Tots, des del primer fins al darrer, s'han arromangat i el fracàs de les municipals només els ha servit per esperonar-se més. Explica com hi ha un grup de cinquanta persones que treballen a l'agrupació pel poble i que hi ha una sèrie d'activitats anuals en què a més de passar-s'ho bé, expliquen allò que s'està fent als més propers. La Calçotada per març, el Sopar jove abans de Pasqua i el sopar de tots els qui han participat de les candidatures municipals cada dos anys s'han convertit en un clàssic i un termòmetre per saber com està el partit. Recorda amb emoció el Sopar dels històrics de 2008 que foren capaços de reunir més de 400 persones i que suposà un canvi en l'ànim del partit dins el poble.

Participació ciutadana i política activa

Joan també ens explica l'augment de l'electorat pel cansament de la gent amb el PP. Després de vint anys de governar, resulta que són el segon ajuntament més endeutat de Mallorca sense tenir cap infraestructura considerable i sobretot que s'ha vist com l'economia ha anat empitjorant cada vegada més. Els montuïrers encara se senten més desatesos quan comparen la seva situació amb la dels altres pobles del Pla. Els batles no populars s'han preocupat pel teixit empresarial. El municipi cada vegada té pitjor xarxa econòmica i això afecta i molt el dia dia. Verger ens indica que fa mig any va tancar Ca na Serra la darrera botiga de queviures del poble i ara el centre està ben buit...

Davant això el PP és conforme, només hi ha excuses en què destaca sempre la crisi, però no es fa res de nou per canviar la situació. El PSM no accepta de cap de les maneres aquest victimisme i la participació ciutadana és la clau per sortir-ne. El PSM compta amb tothom i parla amb tothom per veure quines propostes es poden dur a terme. Així, s'han fet fins i tot enquestes per demanar el parer de quines són les millors opcions.

A dia d'avui, la proposta consensuada amb el poble de fer mercat local, no només el dilluns, sinó també el dissabte per animar a compradors i pagesos del poble, encara no ha tengut resposta del batle Jaume Bauçà. Davant el fracàs que ha suposat la peatonalització del carrer Major, el PP es nega a escoltar altres propostes, fins i tot, a pesar que hagi suposat el tancament dels darrers negocis que quedaven. En aquest sentit, per tal de dinamitzar la vida al carrer, el PSM, al costat del poble, demana obrir el teatre parroquial, aprofitar l'Ecomuseu (ningú sap molt bé que vol dir ni per què serveix) per establir-hi l'arxiu i la biblioteca municipal i altres dependències, però el PP encara s'ho pensa. ■■■

S'han fet tantes propostes que han aconseguit moure el PP. S'ha aconseguit fer una comissió municipal on totes les forces hi són presents per crear una Ruta turística al poble. Amb aquesta ruta és pretenen posar de relleu el jaciment arqueològic de Son Forners, el seu museu arqueològic, molins fariners tradicionals com el de Joan Mesquida i fins i tot una casa tradicional. Això ha estat un èxit, gràcies al consens aconseguit amb el PP.

Cultura i més cultura

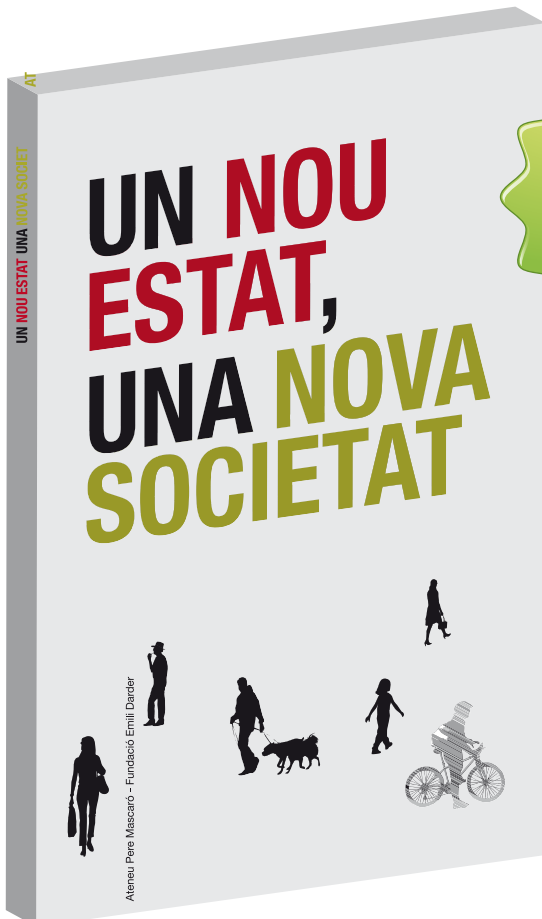
El gran referent i dinamitzador cultural del poble és l'Obra Cultural i això no agrada gens a l'actitud cofoia i victimista de l'Ajuntament. Per això, l'Ajuntament sempre s'oblida i mira en recel l'OCB, en lloc d'ajudar-la pel bé de tots.

Quan això més es va fer palès va ser quan es va dur a terme el Lipdub "Montuïri m'agrada". Després d'anys de sentir que el PP defensava que a Montuïri la política no interessava a ningú i que al poble la participació ciutadana era inexistente, l'OCB els va donar una lliçó que encara els cou.

Fent que el PP a poc a poc es mogui, el PSM ha aconseguit presentar conjuntament amb ells una Declaració de consens instant al Govern de Bauzá que resolgui el conflicte educatiu i el TIL. És una passa molt petita que alguns del PSM consideren insuficient, però que obliga al batle Bauçà a demanar consens al Govern i esforçar-se a trobar solucions. Quasi res va dir aquell! **F**

L'Ateneu Pere Mascaró i la Fundació Emili Darder vàrem organitzar el 13 d'abril de 2013, la Jornada "Un nou estat, una nova societat" que hem volgut editar com una petita aportació a un debat que sense cap mena de dubte, avui està viu a la nostra societat.

Entre totes i tots els ponents hi ha tot un conjunt de propostes que serveixen per a reflexionar sobre la nostra realitat i fer avançar la nostra societat en un sentit progressista, democràtic i sobiranista. Malgrat tots els problemes, mai no hi havia hagut a Mallorca tantes persones conscients de la seva identitat nacional i dels seus drets polítics i socials com a ciutadans. Tots plegats hauríem d'aconseguir fer minvar les desigualtats i fer la vida més digna i més plaent per a la gran majoria.

Ja a la venda!

Edita:

cultura

Naturalesa, paisatge, i l'Horta de València

Miquel Àngel Llauger

Escriptor i professor

No fa gaire, en un curs a distància, participava en un debat telemàtic sobre el territori, en què una dotzena de dilectants parlàvem (escrivíem) sobre el binomi naturalesa / paisatge. El punt de partida ens el donava el capítol "El paisatge", de l'excel·lent "Amb filosofia" d'Emilio Manzano: genuïna televisió entesa com a servei públic a favor de la cultura. El debat ens conduïa cap a la idea segons la qual "naturalesa" és el medi intoccat, tal com ens l'ha llegat la Creació, i "paisatge" és el medi alterat per la intervenció humana. A partir d'aquí, la discussió derivava a la qüestió sobre si l'empremta humana és bàsicament un sinònim de degradació. Al programa de televisió, i simplificant una mica els arguments, el poeta i artista Perejaume semblava defensar-ho, amb la seva visió de la modernitat del ciment i de les noves tecnologies com a fractura entre l'home i la terra que l'alimenta. El pedagog i professor de pedagogia Gregorio Luri, al seu torn, ens recordava que el paisatge és sempre una creació humana: no perquè l'home alteri el medi (o no només) sinó perquè l'home hi posa el marc, la mirada que fa possible que parlem de paisatge.

El debat em va coincidir amb la lectura del volum *El tramvia groc*, les memòries d'infantesa del professor, novel·lista, assagista i traductor Joan Francesc Mira. És, en el seu conjunt, un regal per als amants del gènere memorialístic i, més enllà, per als bons degustadors de literatura: llegiu-lo. La mirada és elegíaca i dolça, sense idealitzacions, i un endevina que qui pot mirar la pròpia infantesa amb l'amor amb què la mira Joan Francesc Mira és una persona en pau amb la vida. En destacaria dos capítols: el que dedica al tramvia que dóna títol al llibre (el tramvia en què l'infant havia de lluitar per aconseguir un petit espai i així poder anar a escola) i, molt especialment, el que dedica a l'Horta de València.

Joan Francesc Mira, que òbviament escriu en prosa, dedica a l'Horta de València el que només podem descriure com una oda emocionada. L'Horta és, diu, el pasatge agrícola més bell del món. Els termes amb què en parla enllacen amb el nostre debat sobre el territori, la naturalesa i el paisatge. En la bellesa de l'Horta, resulta impossible la contraposició entre el que és "naturalesa" i el que és treball humà: el que hi ha és perfecte perquè és el resultat d'una acció perfecta de l'home sobre el medi natural. El que més sembla emocionar Mira és constatar que, en la feina de generacions de pagesos, hi ha un afany per la línia ben traçada, per l'exactitud de solcs i feixes, que va més enllà del benefici econòmic i que "pertany al món impalpable dels valors, és a dir, de la cultura profunda i moral".

És clar que les pàgines que *El tramvia groc* dedica a l'Horta també són pàgines de denúncia a l'estupidesa d'uns anys de suposat progrés que han destruït bona part d'aquest llegat: "qui és capaç de destruir una herència com la bellesa impecable d'aquests camps de l'Horta serà capaç de destruir-ho tot". El capítol acaba parlant del "triomf definitiu de la lletjor". Ens és fàcil tornar, per aquí, al nostre debat sobre naturalesa i paisatge. Ens podem preguntar si és la civilització industrial (la que encara no havia arribat a l'Horta de València dels anys 40-50) la que ha obert una fractura inèdita entre home i naturalesa. O si la cesura hi ha estat sempre, i ara en som més conscients. I si els nostres descendents ens miraran, elegíacament, com a persones amb un lligam a la terra que ells han perdut. I moltes altres coses. De la lectura d'aquest llibre, però, en sortim convençuts que, aquestes darreres dècades, la lletjor ha guanyat terreny... **F**

El tramvia groc
Joan F. Mira

Edicions Proa S.A.
2013

ISBN: 978-84-7588-421-9

L'adéu al mestre, **de Guillem Frontera**

Nanda Ramon

Professora

El passat dia 10 d'octubre va tenir lloc al Casal de Can Alcover de Palma la presentació de la darrera novel·la de Guillem Frontera, *L'adéu al mestre*.

Hi prengueren part la responsable del Club Editor, Maria Bohigas –flamant editora de la Nobel Alice Munro–, el professor Damià Pons, l'escriptor Pere Antoni Pons i el propi autor.

L'adéu al mestre és la 12 obra narrativa de Guillem Frontera, qui encetà aquesta fructífera faceta literària l'any 1968 amb *Els carnisers*.

En aquesta ocasió, i a través de 180 pàgines, l'autor ens acosta al món de l'art del qual és un gran coneixedor, ja que durant dècades s'hi ha dedicat a través de la crítica artística –els seus articles sobre la matèria es recullen a *L'art i la vasa*–, com a director de Can Solle-ric o de *La Gran Enciclopèdia de la Pintura i l'Escultura a les Illes Balears*, i membre de la Reial Acadèmia de les Arts de Sant Sebastià.

Es tracta d'una novel·la densa, farcida d'idees, amb un narrador en 1a persona que és el l'observador d'una Mallorca dels anys 80 que és, en realitat, extrapolable a tot el context artístic coetani: artistes, galeristes, mercaders, comunicadors...

La narració contraposa la creació artística de base sòlida encarnada en els artistes Néstor Salvatori i Biel Porto; a l'art falsari encarnat per Pep Bergas o Lluïcia Puigdorm. És la lúcida contraposició entre la sinceritat i l'esforç, i la promoció i el màrqueting. I la denúncia de la corrupció artística i de l'especulació en el mercat de l'art.

Frontera s'aplica una fèrria contenció de la terminologia en favor de l'artefacte literari. Un artefacte literari que evoca Balzac o Flaubert, o fins i tot el Dhey de Mort de dama, i que qüestiona el boom artístic dels 80, amb la presència de Miquel Barceló, literaturitzat com a arquetip d'èxit, i que actua com a personatge absent.

I, per acabar, la cita de Sòcrates que enceta la novel·la:

Jo crec que cal, oh amics, que cerquem un mestre, el millor possible, car en tenim necessitat, de primer per a nosaltres i després per als nostres infants. **F**

L'adéu al mestre
Guillem Frontera

Club Editor
2013

ISBN: 978-84-7329-177-4

l'altra mirada

Número 22 - novembre 2013

Organitza:

GREEN EUROPEAN
FOUNDATION

Amb el suport:

Col·labora:

Jornades sobre turisme, equitat social i mediambiental Palma, 29 i 30 novembre 2013 Caixa Fòrum. Plaça Weyler, 3

Div29 - 16:00h Presentació de les jornades

Miquel Rosselló. President de la Fundació Ateneu Pere Mascaró
Juanxo López Uralde. Per la Fundació Equo

Div29 - 16:30h

Mesa I - Polítiques turístiques i sostenibilitat

Modera: Josep Valero de l'Ateneu Pere Mascaró

Ponents:

Junatxo López Uralde. Portaveu d'EQUO

David Abril. Coordinador d'Iniciativaverds

Montse Escutia. Membre de l'executiva d'ICV

Div29 - 18:30h

Mesa II - Turisme i ocupació verda

Modera: Magdalena Palou, Consellera de MÉS al CIM

Ponents:

Rafel Borràs Ensenyat. De l'Ateneu Pere Mascaró.

Ana Belen Sánchez. Consultora en sostenibilitat, canvi climàtic i ocupacions verdes

Bartomeu Deyà Tortella. Degà de la Facultat de Turisme de la UIB.

Dis30 - 09:30h

Mesa III - Turisme responsable i compromís empresarial.

Modera: Miquel Angel Benito. President d'Eticentre

Ponents:

Anke Biedenkapp de Reisepavillon

Soledad Seisdedos. Directora d'AENOR

Imma de Benito. Gerent de la Federació empresarial hotelera de Mallorca

Representant del Partit Verd Europeu.

Dis30 - 11:30h

Mesa IV - Els efectes del turisme massiu sobre les comunitats locals.

Modera: Antoni Tarabini. Sociòleg i President de la Fundació GADES0

Ponents:

Macià Blazquez. Professor UIB i membre del GOB

Jaume Garau. Economista i expert en turisme.

Celestí Alomar. Ex-Conseller Turisme del Govern.

Jaume Perelló. Sub director d'ARA Balears.

**Més informació i inscripció gratuïta a
www.ateneuperemascaro.org**

Edita

Aquesta revista té la voluntat de ser un mitjà de comunicació alternatiu del que passa i del que ens passa, perquè un altre món és possible i necessari, una altra mirada sobre la realitat també ho és.

Vols rebre la revista?

**Envia el teu nom i adreça de correu electrònic a
laltramirada@gmail.com**